

SETMANA SANTA

GIRONA 2021

JUNTA DE
CONFRARIES
DE LA
SETMANA
SANTA
DE GIRONA

PROGRAMA 2021

LA JUNTA DE CONFRARIES DE LA
SETMANA SANTA DE GIRONA

agraeix a l'Ajuntament de Girona, a la Diputació de Girona,
a la Generalitat de Catalunya, Departament de Cultura,
així com a les altres entitats i particulars que ens han afavorit amb el seu ajut
i la seva col·laboració per tal de poder atendre les despeses que comporta
la celebració de tots els actes que es realitzen durant la Setmana Santa,
i que culminen amb la Processó del Sant Enterrament del Divendres Sant.

Edita: JUNTA DE CONFRARIES DE LA
SETMANA SANTA DE GIRONA
www.juntaconfrariesdegirona.cat

Fotografies: Jordi Renart i Arxiu Fotogràfic
de la Setmana Santa de Girona

Dibuixos Vestes i Passos: Mn. Joaquim Fluriach

Fitxes pedagògiques: Agustí Agell

Coordinació: David Fluriach
Emiliano Castro

Disseny i impressió: www.palahi.cat

DL Gi 175-1998

Apartat de Correus, 877 - 17080 GIRONA
juntaconfrariesgirona@gmail.com

Tots els escrits publicats en aquest butlletí
expressen i reflecteixen exclusivament
l'opinió dels seus autors.

LA JUNTA DE CONFRARIES DE
LA SETMANA SANTA DE GIRONA

ÍNDIX

Composició de La Junta de Confraries de la Setmana Santa de Girona.....	6
Francesc Pardo i Artigas. <i>Bisbe de Girona</i>	7
Marta Madrenas Mir. <i>Alcaldeessa de Girona</i>	9
Miquel Noguer i Planas. <i>President de la Diputació de Girona</i>	11
David Fluriach i Domínguez. <i>President de la Junta de Confraries de Setmana Santa de Girona</i>	13
P. Bernat Juliol i Galí. <i>Monjo de Montserrat. OSB</i>	15
Pau Baena Cuenca. <i>Cartellista</i>	17
Explicació del cartell.....	19
Programa d'actes 2021.....	20
Celebracions litúrgiques a la Catedral.....	21
Exposanta.....	22
Records de Setmana Santa.....	24
Fotos antigues.....	27
Fitxes pedagògiques.....	28
Banda de música la Lira.....	32
LES NOSTRES CONFRARIES	
A les portes de la Setmana Santa. Mn. Joan Baburés.....	37
La Catedral buida. Josep Maria Nogué.....	39
La Confraria en temps de pandèmia. Xavier Felipe.....	41
Vivències en dies de pandèmia. Emiliano Castro.....	45
Temps de Covid, temps amb la família. Carmen Martin.....	47
Un moment per la reflexió i l'esperança. Dr. Ramon Vilallonga.....	49
Aires de la Pagesia. Joan Lleal.....	51
Les vestes confinades. Maria Pascua.....	52
Un any de pandèmia. Laura Cullell, Esther Noguera, Maria Nogúe i Gal·la Hugas.....	55
El silenci del confinament. Rosa Maria Alsina, i Lluís Formiga.....	56
Justícia i caritat en temps d'aïllament domiciliari. Ramon Muntada.....	58
Ressò i vivències de la Setmana Santa amb Covid-19. Cristina Masferrer.....	60
Centrar les coses, fins en els pitjors escenaris. Xavier Serra.....	64
Vivim l'esperança d'un futur millor. Francesc Cayuela.....	66
Universitat i Esport. Èlia Rovira.....	68
Justícia? Beneficència? Solidaritat!. Frederic Gómez.....	70
Roll-ups de les confraries.....	72
COL·LABORACIONS	
Consideracions en temps de pandèmia. Joaquim Nadal.....	76
Setmana Santa en Streaming des de la Catedral de Girona. Xavier Roca.....	78
CENTRE D'ESTUDIS DE LA SETMANA SANTA	
Devoció religiosa a la ciutat de Girona durant la pandèmia de 1650. Ramon Muntada.....	81

COMPOSICIÓ DE LA JUNTA DE CONFRARIES DE LA SETMANA SANTA DE GIRONA

President:	David Fluriach i Domínguez	CONFRARIA DE SANT ISIDRE I DE SANT GALDERIC
Vicepresident:	Francesc Cayuela i López	CONGREGACIÓ DE LA MARE DE DÉU DELS DOLORS
Secretària:	Lourdes Sidera i Buch	CONFRARIA DE SANT ISIDRE I DE SANT GALDERIC
Tresorer:	Emiliano Castro i Gómez	CONFRARIA DE LA PASSIÓ
Consiliari:	Mn. Joan Baburés i Noguer	
Caps de Comissió:	Josep M. Nogué i Regàs Lluís Comet i Serra Agustí Agell i Camós Ramon Muntada i Artiles	CONFRARIA DE JESÚS I ELS NENS CONFRARIA DEL SILENCI CONFRARIA DE LA SANTA FAÇ ARXICONFRARIA DE LA PURÍSSIMA SANG
Vocals:	Jordi Ginés i Vicent Agustí Amaya i Gurt Rosa M. Domingo i Mateu Pere Masachs i Turon Lluís Ripoll i Masferrer Josep Pla i Oliveras Jordi Viltró i Romo Joaquim Moret i Sau Pere Urra i Fàbregas	CONFRARIA DE JESÚS I ELS NENS CONFRARIA DE LA SANTA FAÇ CONFRARIA DEL SANT SEPULCRE CONFRARIA DEL SANT SEPULCRE CONFRARIA DE SANT HONORAT CONFRARIA DE SANT HONORAT CONFRARIA DEL DAVALLAMENT CONFRARIA DEL DAVALLAMENT ARXICONFRARIA DE LA PASSIÓ I MORT DE NOSTRE SENYOR JESUCRIST ARXICONFRARIA DE LA PASSIÓ I MORT DE NOSTRE SENYOR JESUCRIST
	Joaquim Vila i Camps	CONFRARIA DE LA PASSIÓ
	Antonio R. Martín i Fàbrega Rafel Garcia i Salions Francesc Xavier Serra i Sambola	ARXICONFRARIA DE LA PURÍSSIMA SANG CONFRARIA DE JESÚS CRUCIFICAT - MANAIES DE GIRONA
	Fina Llapart i Ramos	CONFRARIA DE JESÚS CRUCIFICAT - MANAIES DE GIRONA
	Ramon Bosch i Baulida	CONFRARIA DEL SILENCI

FRANCESC PARDO I ARTIGAS

Bisbe de Girona

Saludo cordialment i fraternalment a tots els qui sou confreres de les nostres confraries de la Setmana Santa de Girona. L'any passat, a causa del confinament, fou impossible fer cap activitat i menys la Processó del Sant Enterrament.

Enguany, vivint encara amb intensitat la pandèmia, també ha calgut suprimir la processó del sant enterrament i altres activitats tradicionals. Però la Junta de Confraries ha decidit oferir alguns actes per mitjà d'internet i alguns altres, amb participació presencial que trobareu explicats en aquest programa.

Malgrat les restriccions per les mesures sanitàries, com a cristians ens cal viure intensament la Setmana Santa i la Pasqua. Recordem què celebrem. Jesús amb la seva vida, mort i resurrecció manifesta i ens ofereix l'amor de Déu que ens perdona, guareix, i salva del mal, del pecat i de la mort.

Les celebracions d'aquests dies són memorial, memòria actualitzada, de la Pasqua de Jesucrist, començant pel diumenge de Rams, Dijous Sant, Divendres Sant i la gran festa de la Pasqua. A la catedral i a les parròquies podeu participar en aquestes celebracions tan importants per a la vida cristiana.

Si volem que la fe amb Jesús ressuscitat incideixi en la nostra vida, ens cal participar en les celebracions.

Recordem també que la missió principal de les confraries és viure i ajudar a viure la Setmana Santa de Girona, remoure en aquests dies de manera pública i sensible el fervor cristià vers els misteris de la passió i mort de Jesucrist, cuidar l'espiritualitat dels associats i atendre altres serveis de la ciutat en les seves tradicions d'inspiració cristiana i cultural.

Però com fer-ho en aquests temps de pandèmia i observant les mesures sanitàries exigides?

La Junta de Confraries ha pensat en oferir alguns actes per internet, com els Viacrucis dels diumenges de Quaresma, i un Acte de Veneració de la Creu el Divendres Sant, davant la catedral, que ens faci sentir units actualitzant la Processó del Sant Enterrament i renovant la nostra pregària davant de Jesús crucificat. També el Pregó, l'Exposició dels Passos a l'església dels Dolors i aquest mateix programa manifesten el compromís de les confraries per viure i ajudar a viure la Setmana Santa.

Recordeu que sempre sou confreres tan en moments de celebracions presencials com per internet.

Rebeu el meu agraïment i la meva benedicció.

MARTA MADRENAS MIR

Alcaldessa de Girona

Les dificultats d'aquest últim any han sigut una autèntica prova de la nostra fortalesa com a societat. La irrupció de la pandèmia i les seves conseqüències socials i econòmiques ens han obligat a modificar comportaments i relacions en tots els àmbits. Hem viscut el millor i el pitjor, perquè al costat de les persones que han patit la malaltia o han perdut algú proper, hem vist també la solidaritat i el compromís per ajudar als col·lectius de més risc.

Hem hagut de posar moltes coses entre parèntesi, mentre esperem que la situació avanci cap a una major normalitat. Una de les quals han sigut els actes populars. Hem hagut de reinventar celebracions que no havíem deixat de banda ni en els moments més foscos d'aquest país. Hem treballat amb esforç i imaginació per no perdre la màgia d'aquells moments que ens uneixen com a famílies, entre els amics, o com a ciutat. Hem substituït el carrer per les pantalles, mantenint però viu el fil de la tradició.

El treball conjunt entre societat civil i Ajuntament ha sigut clau en aquest sentit. No hi ha paraules d'agraïments a tots els que formeu la Junta de Confraries per tot el que heu fet fins ara i el que continueu fent, per exemple, en aquesta Setmana Santa. El respecte a la tradició i a la litúrgia d'uns dies tant especials per a la ciutat i per a molts dels seus veïns i veïnes, demostra fins a quin punt esteu implicats en el teixit social de Girona.

Desitgem que el 2022 puguem recuperar la Setmana Santa com ha sigut tradició sempre a Girona. En primer lloc, perquè així recuperarem un dels esdeveniments més arrelats de la ciutat. I en segon lloc, i el més important, perquè això voldrà dir que haurem superat la pandèmia i per tant que els hospitals no estaran saturats, que els negocis estaran reoberts, i que tots ens retrobarem als barris i als carrers. En resum, que Girona tornarà a omplir-se de vida.

Molt bona Setmana Santa a tothom!

MIQUEL NOGUER I PLANAS

President de la Diputació de Girona

La Processó del Sant Enterrament de Girona, que prové de la unió de les antigues processons de la Puríssima Sang —es feia el Dijous Sant— i de la Passió i Mort —sortia al carrer el Divendres Sant—, va interrompre l'any passat la seva llarga tradició. Va ser a causa de la pandèmia de la COVID-19, que va recloure la majoria de ciutadans dins de casa seva. La Junta de Confraries, que organitza la processó des de 1946, va seguir les indicacions de les autoritats sanitàries i va suspendre tots els actes de Setmana Santa, els quals tenien com a punt culminant una processó que forma part de la nostra cultura i que és un relat evangèlic, d'una estricta religiositat, però que amb el pas dels anys ha tingut una clara incidència en la vida comunitària de la ciutat de Girona. Els manaiets, el Porrer, la Creu Processional i les dotze confraries no van poder desfilars pels vells carrers de la ciutat ni reunir milers de persones al seu pas. L'evolució de la pandèmia també impedirà la normalitat que tothom anhela la Setmana Santa d'aquest any, en la qual de tota manera hi haurà manifestacions religioses per recordar-nos uns fets mil·lenaris, tradicionals, viscuts amb espiritualitat per milers de persones, però que també han acabat captivant visitants que, amb respecte encuriós, contemplen una mostra de fe sentida.

La Setmana Santa forma part del nostre patrimoni religiós i també cultural, la qual cosa ha forjat la nostra identitat col·lectiva. És en aquests temps de patiment col·lectiu quan l'espiritualitat es reforça, quan des del distanciament social necessari es pot refermar l'autèntic esperit dels actes religiosos més enllà del seu valor cultural. La llarga pandèmia ens està permetent un recés, un temps de reflexió acurada per encarar millor aquesta tercera dècada del segle. La Processó del Sant Enterrament, una combinació de devoció, tradició i espectacle popular, tornarà als carrers de la ciutat perquè la seva riquesa espiritual, patrimonial i cultural és indubtable i cal preservar-la. La Junta de Confraries continua treballant perquè així sigui quan la pandèmia s'allunyi, però mentrestant organitza actes privats per ajudar a viure amb plenitud una Setmana Santa que la COVID19 fa que sigui més íntima però igualment intensa. Bona Setmana Santa!

DAVID FLURIACH I DOMÍNGUEZ

President de la Junta de Confraries de Setmana Santa de Girona

El programa que la Junta de Confraries us ofereix és ben diferent del que “hauria de ser” un programa d'actes de Setmana Santa. Però no per ser diferent deixa de fer evident el que és essencial. I no és res més que la vivència profunda d'una Setmana Santa viscuda amb un altre caire. Penso en la de l'any passat i ben segur que ho serà també la d'enguany. La idea fonamental del programa és mostrar la manera com els membres de les diferents confraries han viscut l'experiència d'una Setmana Santa en la que els actes tradicionals no hi han pogut ser. Són imatges d'una vida personal afectada per les circumstàncies amb un desig d'esperança.

En aquesta nova Setmana Santa em vénen al cap les paraules de Jesús als deixebles quan s'han passat tota la nit mirant de pescar i tornen desanimats, perquè no han pescat res. I Jesús els diu: “aneu més endins”, *duc in altum* diu en llatí. I llavors, pesquen! Una frase que utilitzava sovint el papa Joan Pau II per demanar un compromís social que anés més enllà del pur contracte. Ho veia com un deure per preocupar-se pel bé de la gent, “navega en el profund de la humanitat i hi descobriràs el que val la pena”. La Junta de Confraries ha treballat aquests darrers mesos per mantenir les tradicions de la ciutat i poder tornar a oferir allò que és propi d'aquests dies. Ens hem hagut de reinventar, donada la situació sanitària, utilitzant tots els mitjans dels quals hem disposat per a dur a terme aquesta finalitat.

És en aquest context d'esperança que ens presentem davant la ciutadania amb tot una sèrie d'actes que senyalen la presència, encara viva, de la tradició a seguir i de viure l'esperit de la Setmana Santa. Donem especial rellevància a les retransmissions d'alguns actes a través dels mitjans de comunicació, com la televisió o internet, per poder arribar a totes les llars. Igualment, hem fet un esforç per elaborar un material didàctic per donar a conèixer el patrimoni cultural i artístic com són el Passos de la Processó. Així com material gràfic que ens permet copsar l'essència particular de cada una de les confraries. I, sobretot, el simbolisme que representa l'acte de veneració de la Creu el mateix Divendres Sant, enlloc de la Processó, perquè enguany no n'hi pot haver. Hem hagut “danar més endins” per redescobrir allò que és important. I estic convençut que està sent una experiència positiva. Per això, encarem el futur amb molta esperança i convidem a tota la ciutadania a participar en els actes i en l'esperit de la Setmana Santa.

Agraeixo, ben de cor, a tots els membres de la Junta de Confraries la seva implicació en aquest projecte, cadascú en la responsabilitat que li correspon. I encoratjo als confreres de totes les confraries a seguir endavant, a treballar amb elles i per a elles, perquè estem fent, entre tots, un gran teixit social i una important comunió eclesial.

Gràcies i Santa Setmana!

PREGONER 2021

P. BERNAT JULIOL I GALÍ

Monjo de Montserrat, OSB

Bernat Juliol i Galí nasqué a Girona el 31 d'octubre de 1978. Va ser batejat amb el nom de Daniel a l'església de la Mare de Déu del Carme i quan entrà al Monestir de Montserrat rebé el nom de Bernat per sant Bernat de Claravall, monjo i teòleg de l'Edat Mitjana.

Visqué al Barri Vell. Estudià a l'escola que les monges butinyanes tenien a la plaça dels Lledoners, al costat de la catedral, i cursà els estudis de secundària a l'Institut Jaume Vicens Vives. Es llicencià en Dret a la Universitat de Girona i posteriorment treballà com a advocat en un despatx d'aquesta mateixa ciutat.

Des de petit participà en els actes de la Setmana Santa gironina, especialment a la processó del Sant Enterrament, amb la Confraria de Jesús Crucificat – Manaies de Girona i amb el temps fou manaia titular de la segona optiada. Des del 1998 fins el 2004 fou el secretari de la junta directiva d'aquesta entitat.

L'any 2004 entrà com a monjo al Monestir de Montserrat. Inicià el noviciat el 2005, féu la professió temporal el 2007 i la professió solemne el 2011.

Paral·lelament, després de cursar els estudis de monàstica, filosofia i teologia a l'Escola Filosòfica i Teològica de Montserrat, es traslladà a viure a Roma on es llicencià en Teologia Dogmàtica a la Pontifícia Universitat Gregoriana. Centrant-se en l'estudi de la cristologia, la seva tesina versà sobre l'evolució del concepte d'hipòstasi entre els concilis de Calcedònia i Constantinoble II.

Retornat a Montserrat, va ser ordenat prevere l'any 2017 per Mons. Manel Nin, monjo i Exarca apostòlic per als catòlics de ritu grec a Grècia.

A Montserrat ha estat el secretari personal del P. Abat Josep M. Soler durant diversos anys i actualment desenvolupa els següents serveis dins de la comunitat benedictina: és el portaveu i responsable de comunicació; patró delegat de la Fundació Abadia de Montserrat 2025, des d'on s'està treballant en l'organització del mil·lenari de Montserrat; sotsprefecte de l'Escolania; professor de teologia dogmàtica; membre del Consell de Degans del monestir; i membre del Consell del Visitador de la Província Hispànica de la Congregació Benedictina Sublacense-Cassinesa.

També està treballant en la seva tesi doctoral La cristologia de Ramon Llull en el context de la teologia medieval, a la Facultat de Teologia de Catalunya.

CARTELLISTA 2021

PAU BAENA CUENCA

Pau Baena Cuenca, nascut a Còrdova el 1961, és un artista multidisciplinar que ha treballat en l'àmbit de la pintura plana i tridimensional, el disseny i la restauració. El cos del seu treball explora la tradició a través de la intersecció entre l'anatomia, l'emoció i la reflexió. Va obtenir una llicenciatura en Belles Arts per la Universitat de Barcelona, centrant-se en les tècniques d'arts plàstiques i en la pintura. Més tard es va especialitzar en el gravat a París i en el disseny a Milà, on es va deixar influenciar des de l'art romà clàssic fins als moviments culturals contemporanis.

Al llarg de la seva carrera, Pau Baena ha exposat a la Fundació Vila Casa i a la Fundació Engelhorn, entre d'altres. La seva obra es troba en el fons d'art de la Generalitat de Catalunya i en les col·leccions del Museu d'Art i Museu d'Història de Girona i del Museu d'art d'Uppsala (Suècia).

Ha participat en les exposicions col·lectives el 1981: "Grup 10". Palau de Caramany. Girona. Galeria Sant Fant Felix. «A ritme d'ENO», Acció Formatgeria La Lluna. Girona. El 1983: Jove Pintura. Galeria Tau. Girona. "Girona Art/33". Fontana d'Or. Girona. EL 1984: Fondation d'Art Le Rachdingue. Vilajuïga. EL 1985: "De cóm veuen quatre facinerosos el paisatge de la Garrotxa". Setè Cel. Salt Primera Mostra d'Art. Casa de Cultura. Girona. EL 1986: "Giròtica". Sala Jokers. Girona. "Cartells de Barcelona". Palau Rocamora. Barcelona. "Catalunya Centre d'Art". Col·legi d'Arquitectes. Girona. "Segona Mostra d'Art". Casa de Cultura. Girona. El 1987: "Fons d'Art de Xarxa Cultural". Capella Sant Pelegrí. Vilafranca del Penedès. EL 2012: "Processos migratoris". Mas d'en Dorra. Fortià. EL 2013: "De Bios a Zoè". Espai Mas d'en Dorra. Fortià. EL 2014: "Color latent". Fons d'Art Contemporani de la Ciutat de Girona. Casa Pastors. Girona. "Visió fragmentada del quadre onze de setembre de 1714 d'Antoni Estruch". Casa de Cultura. Girona.

De manera individual ha fet exposicions el 1982: Can Panxut. Salt. EL 1986: Vidre Jordi Camps. Girona. EL 1987: Objectes hermètics. La Penyora. Girona. EL 1994: "El gran teatre del món". Sales Municipals d'Exposició. Girona. EL 1996: "L'artista convidat". Març. Museu d'Art. Girona. EL 2008: Exposició de pintura a la Fundació Angel Planells. Blanes. I el 2015: "Veig però no amb els meus ulls". Fundació Valvi. Girona.

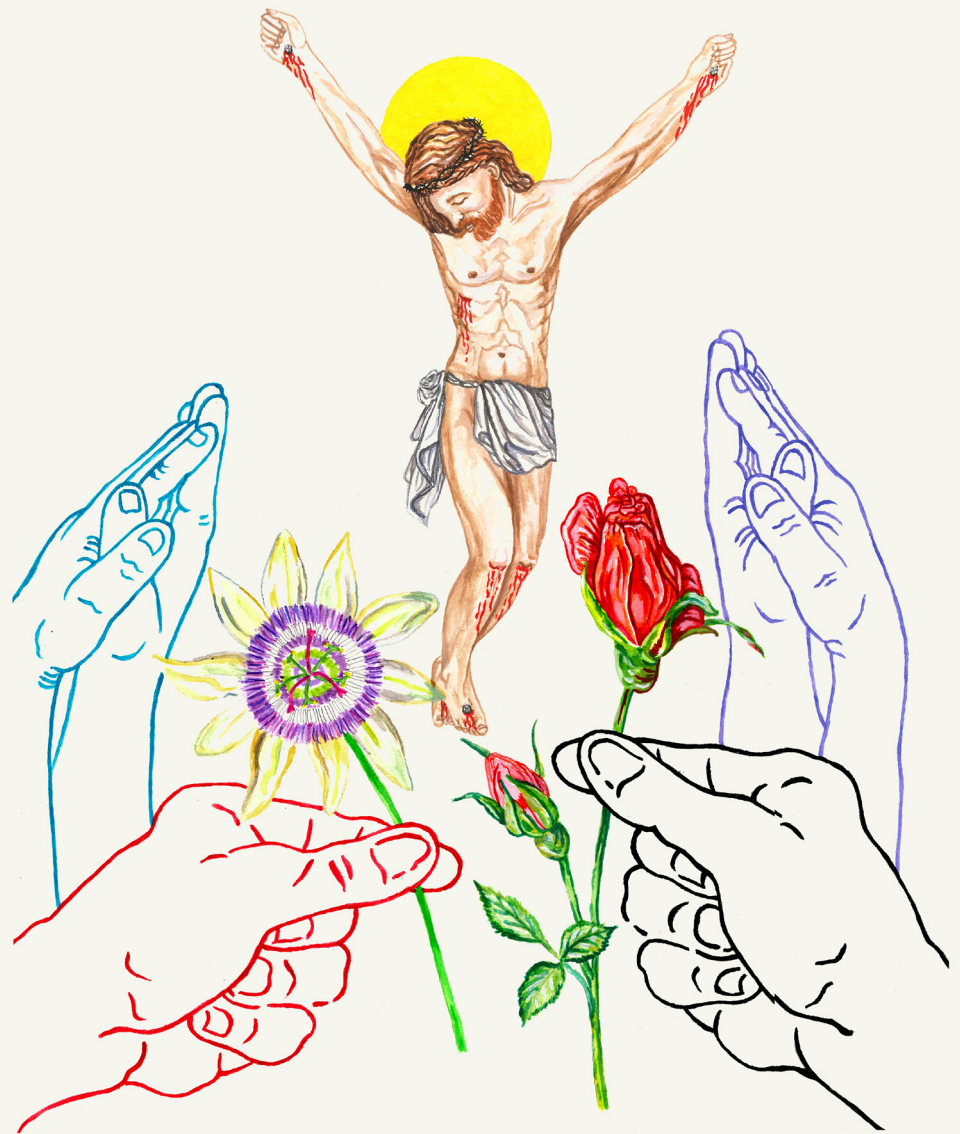
EXPLICACIÓ DEL CARTELL

PAU BAENA

"L'any 2017 van atemptar els jihadistes. Estava netejant l'estudi, i baixant escombraries em vaig trobar a terra un Crist; vaig pensar "Crist per terra!" i el vaig agafar i restaurar: és el Crist del cartell (Crist dels Sants d'Olot)

Durant el primer confinament sortia només a passejar la gossa a les hortes. A la primavera hi vaig trobar totes les hortes florides de passionàries (flor vinculada a la Passió) i la rosa vinculada a la Verge dels Dolors.

Les mans fan referència a l'oració i contribució social; i els diferents colors estan vinculats les confraries".

GIRONA 2021

SETMANA SANTA

ACTE DE VENERACIÓ DE LA CREU. DIVENDRES SANT

Més info:

www.juntaconfrariesdegirona.cat

PROGRAMA D'ACTES 2021

DIMECRES 17 DE FEBRER DIMECRES DE CENDRA INICI DE LA QUARESMA

DIUMENGE 21, 28 DE FEBRER I 7, 14 DE MARÇ VIACRUCIS A LES CREUS - ONLINE
A 2/4 de 5 de la tarda

DIUMENGE 21 DE MARÇ: VIACRUCIS A LA CATEDRAL
Lloc: Catedral de Girona- A 2/4 de 5 de la tarda
Cinquè diumenge de Quaresma, com els altres anys celebrarem el Viacrucis a la Catedral. Presidit pel bisbe Francesc.
En Streaming pel canal de youtube de la Junta de Confraries.

DIJOUS 25 DE MARÇ: PREGÓ 2021

Lloc: Auditori Josep Irla.
Hora: 7,30 de la tarda.
A càrrec de P. Bernat Juliol, monjo de Montserrat.
Intervenció musical quartet CatAlinka.
Acte amb invitació. Aforament limitat.
Per Streaming al canal de la Junta de Confraries.

DIVENDRES 26 DE MARÇ: DOLORS

A les 7,30 de la tarda rés de la Corona i a les 8 del vespre, Missa Solemne.
Organitza: Il·lustre i Venerable Congregació de la Mare de Déu dels Dolors.

DIVENDRES 26 DE MARÇ INAUGURACIÓ EXPOSANTA 2021

Lloc: Església de la Mare de Déu dels Dolors de Girona.
Hora: a les 9 del vespre

DISSABTE 27 DE MARÇ - 2 ABRIL: EXPOSANTA 2021

Lloc: Església de la Mare de Déu dels Dolors de Girona.
Horari: Del 27 de març a l'1 d'abril de les 11 del matí a 2/4 de 2 del migdia i de les 5 a les 8 del vespre.
El 2 d'abril de les 11 del matí a 2/4 de 2 del migdia.

DIUMENGE 28 DE MARÇ: DIUMENGE DE RAMS

Lloc: Catedral de Girona.
Horari: a les 11 hores, benedicció de Rams, seguit de la Santa Missa presidida pel Sr. Bisbe Francesc.

DIJOUS 1 D'ABRIL: OFICI DIJOUS SANT

Lloc: Catedral de Girona.
Horari: A les 7 de la tarda.

DIVENDRES 2 D'ABRIL: OFICI DIVENDRES SANT

Lloc: Catedral de Girona.
Horari: A les 5 de la tarda.

DIVENDRES 2 D'ABRIL- ACTE DE VENERACIÓ DE LA CREU

Inici de l'acte a les 8 del vespre.
Retransmès per TV Girona.
Acte restringit. Sense públic.

EN CAS DE PLUJA SE CELEBRARÀ UN ACTE A L'INTERIOR DE LA CATEDRAL

DISSABTE 3 D' ABRIL: VIGÍLIA PASQUAL

Lloc: Catedral de Girona.
Horari: A les 8 del vespre.

CELEBRACIONS LITÚRGIQUES A LA CATEDRAL

28 MARÇ - DIUMENGE DE RAMS

10 del matí: Litúrgia de les Hores a la Capella Conventual

11 del matí: Benedicció de Palmes i Missa. Presidida pel Bisbe Mons. Francesc Pardo

29 MARÇ - DILLUNS SANT

9 del matí: Litúrgia de les Hores i Missa a la Capella Conventual

30 MARÇ - DIMARTS SANT

9 del matí: Litúrgia de les Hores i Missa a la Capella Conventual

5 de la tarda: Missa Crismal. Benedicció dels Sants Olis. Presidida pel Bisbe Mons. Francesc Pardo

31 MARÇ - DIMECRES SANT

9 del matí: Litúrgia de les Hores i Missa a la Capella Conventual

1 D'ABRIL - DIJOUS SANT

9 del matí: Litúrgia de les Hores a la Capella Conventual

7 de la tarda: Missa vespertina de la Cena del Senyor. Presidida pel Bisbe Mons. Francesc Pardo

2 D'ABRIL - DIVENDRES SANT

11 del matí: Litúrgia de les Hores. Presidida pel Bisbe Mons. Francesc Pardo

5 de la tarda: Celebració Litúrgica de la Passió del Senyor. Presidida pel Bisbe Mons. Francesc Pardo

8 del vespre: Acte de veneració de la santa Creu a l'escalinata de la Catedral

Presidida pel Bisbe Mons. Francesc Pardo

3 D'ABRIL - DISSABTE SANT

11 del matí: Litúrgia de les Hores a la Capella Conventual

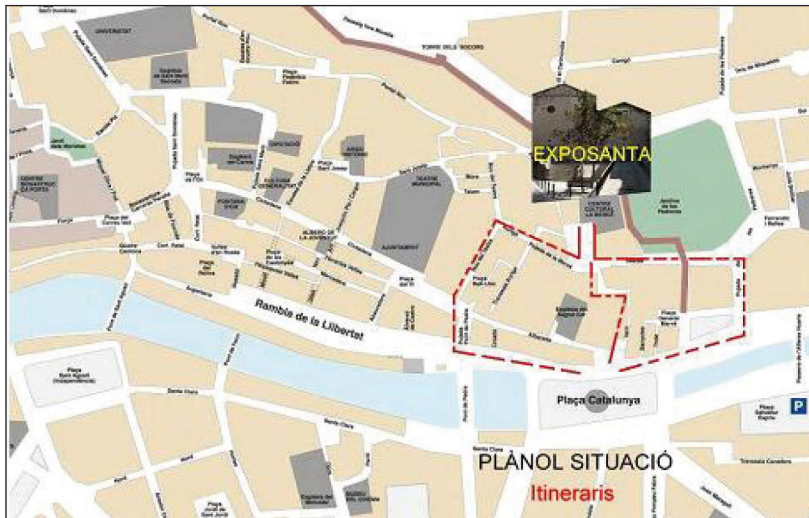
8 del vespre: Vetlla Pasqual. Presidida pel Bisbe Mons. Francesc Pardo

4 ABRIL - DIUMENGE DE PASQUA

10,30 del matí: Litúrgia de les Hores a la Capella Conventual

11 del matí: Missa del Dia de Pasqua. Benedicció Papal. Presidida pel Bisbe Mons. Francesc Pardo

EXPOSANTA, ELS ROSTRES DE JESÚS...!

SETMANA SANTA 2021
EXPOSANTA

JUNTA DE CONFRARIES
- GIRONA -

LLOC
Església
Mare de Déu dels Dolors
del 27 de març
al 2 d'abril

HORARI
Del 27 de març a l'1 d'abril
d'11h a 13.30h i
de 17h a 20h
El 2 d'abril
d'11h a 13.30h

Novament, els passos que formen la Processó del Sant Enterrament, han de quedar custodiats i, no podran veure la llum del sol ni passejar pels carrers del Girona. I aquesta serà l'excusa perfecta per poder visitar-los aquest any a l'exposició que, any rere any, organitza la Junta de Confraries a l'església de la Congregació de la Mare de Déu dels Dolors. Sota el títol de: "Exposanta, els rostres de Jesús..." volem oferir als gironins una manera diferent de viure la nostra Setmana Santa. Admirant les cares de les imatges, l'expressivitat dels gestos, sentint l'olor a incens i flors que inunda tot el recinte, endinsant-se en la història que transmeten els murs que l'envolten i, sobretot, inundant-se de l'esperit de la mostra. Una ocasió única per poder gaudir d'un espai que, durant uns dies, ens obre les seves portes de bat a bat i ens anima a tornar progressivament a la normalitat que tothom anhela...

A l'església
dels Dolors
del 27 de març al
2 d'abril.
Horari matins
d'11 a 13,30 /
tardes de 17 a 20 h
Dia 2 d'abril mati
d'11 a 13,30 h.

PINS DE LES VESTES EDITADES

- 1 Manaia
- 2 Porrer
- 3 Creu Processional
- 4 Confrare Jesús i els Nens
- 5 Confrare Sant Honorat
- 6 Confrare Sant Isidre Llaurador i Sant Galderic
- 7 Confrare Jesús Crucificat
- 8 Confrare del Silenci
- 9 Confrare de la Santa Faç
- 10 Confrare de la Puríssima Sang
- 11 Confrare de la Passió i Mort
- 12 Confrare de la Passió
- 13 Confrare del Davallament
- 14 Confrare dels Dolors
- 15 Confrare del Sant Sepulcre
- 16 Guàrdia Noble Confrare Sant Sepulcre
- 17 Arrenglador General de la Junta de Confraries

Els beneficis de la venda es destinen a subvencionar els actes que s'organitzen. Es poden trobar a la Junta de Confraries, durant l'exposició dels Dolors o bé a través de cadascuna de les confraries. Moltes gràcies!

LA NOSTRA BOTIGA

RECORDS DE SETMANA SANTA

La Junta de Confraries de Girona disposa d'una sèrie d'objectes de record per a col·leccionista o regal, amb l'ànim de donar difusió, així com de popularitzar-los. Així mateix disposa de materials per a vestimenta de vestes, que figuren en aquestes imatges i que es poden adquirir durant la Setmana Santa a l'Exposanta de l'església dels Dolors del 27 de març al 2 d'abril. Horari matins d'11 a 13,30 / tardes de 17 a 20 h. Dia 2 d'abril matí d'11 a 13,30 h.

FOTOS ANTIGUES

Soler Font,
Jordi
(Fons Jordi
Soler Font.
INSPAI)

FITXES PEDAGÒGIQUES

Des de la Junta de Confraries volem apropar les imatges dels Passos als més petits de casa. I, potser als no tant petits! Per això, aquest any, hem elaborat unes fitxes que mostren els passos de cada una de les dotze confraries, amb un text que il·lustra el motiu de l'escena. Agraïm la col·laboració de Mn. Joaquim Fluriach, que és l'autor d'aquests dibuixos i que ho ha fet amb molta paciència i pensant en tots vosaltres, i a l'Agustí Agell que ha confeccionat aquestes fitxes. Hi ha el model amb un color més o menys aproximat al pas real i el mateix, una mica més gros, a punt per a ser acolorit. Hem proposat aquests colors, però el qui ho pinti que ho faci amb els colors que més li agradin. És clar!

I, segurament, tots plegats hi descobrireu alguna cosa que no sabíeu tant de l'escena, com del patrimoni que representen els Passos!

A veure quin pas us queda més bonic i li ho dieu a la confraria que li correspon ... Ànims!

Trobareu tot el material a la web de la Junta de Confraries:
www.juntaconfrariesdegirona.cat

Pas de l'Entrada Triomfant de Jesús a Jerusalem
(Confraria de Jesús i els Neus)

Jesús acompanyat pels apòstols i cavalcant sobre una somra i, benetx als nens i joves que el reben amb palmes d'alegria.

+ INFO +
www.juntaconfrariesdegirona.cat

Pas de la Institució de l'Eucaristia
(Confraria de St. Honorat)

A l'últim sopar, Jesús deixa el sagrament de l'Eucaristia als dotze apòstols representats aquí per sant Pere i sant Joan.

+ INFO +
www.juntaconfrariesdegirona.cat

Pas de l'Oració de Jesús a l'Hort de Getsemani
(Confraria de St. Isidre Llauredor i St. Galderic)

Jesús, agenollat en actitud d'oració, rep el consol de l'Àngel i li mostra a l'altre mà el calze d'amargor de la Passió.

+ INFO +
www.juntaconfrariesdegirona.cat

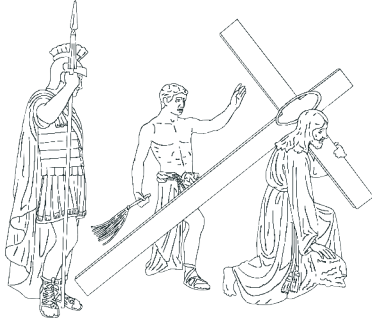

Pas de l'Ecce Homo
(Confraria de Jesús Crucificat)

Pilat, governador romà de Judea, tot i sabent que Jesús era innocent, els l'entrega perquè el crucifiquin.

+ INFO +
www.juntaconfrariesdegirona.cat

Setmana Santa GIRONA

Pas de la Caiguda de Jesús
 (Confraria de Jesús Crucificat)

Jesús, portat pels soldats romans al Calvari, cau a terra extenuat pel dolor de la flagel·lació i el pes de la creu.

+ INFO a
www.juntaconfrariesdegiroa.cat

Setmana Santa GIRONA

Pas de la trobada de Jesús amb la Mare de Déu
 (Confraria del Silenci)

Jesús, cansat i abandonat per tots, rep el consol de trobar a la seva Mare.

+ INFO a
www.juntaconfrariesdegiroa.cat

Setmana Santa GIRONA

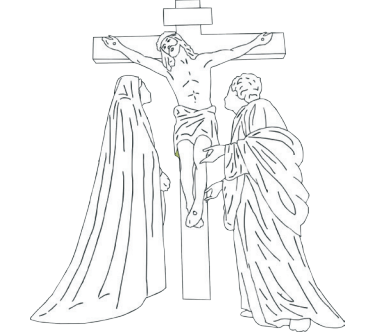

Pas de la trobada de Jesús amb la Verònica
 (Confraria de la Sta. Faç)

Pujant al Calvari, ajudat pel bon Cirineu, Jesús deixa gravat el seu rostre al mantell de la Verònica que li ha eixugat la cara.

+ INFO a
www.juntaconfrariesdegiroa.cat

Setmana Santa GIRONA

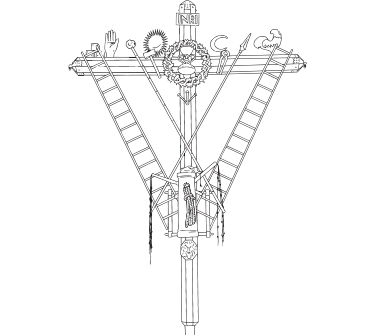

Pas de l'Agonia de Jesucrist
 (Confraria de la Passió)

Jesús clavat a la creu, segons els costums romans, es dirigeix a la seva Mare i al deixeble Joan.

+ INFO a
www.juntaconfrariesdegiroa.cat

Setmana Santa GIRONA

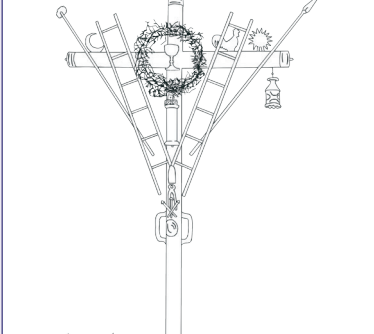

Creu d'Improperis
 (Arxiconfraria de la Puríssima Sang de Nostre Senyor Jesucrist)

Creu amb els objectes més rellevants de la Passió: escales de la crucifixió, la llança, la canya amb una esponja, etc.

+ INFO a
www.juntaconfrariesdegiroa.cat

Setmana Santa GIRONA

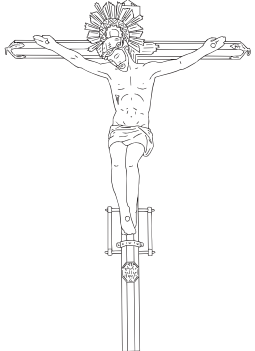

Creu d'Improperis
 (Arxiconfraria de la Passió i Mort de Nostre Senyor Jesucrist)

Creu amb els objectes més rellevants de la Passió: escales de la crucifixió, la llança, la canya amb una esponja, etc.

+ INFO a
www.juntaconfrariesdegiroa.cat

Setmana Santa GIRONA

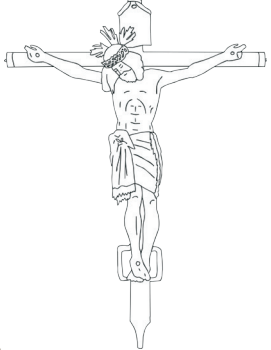

Imatge de Jesús
(Arxiconfraria de la Puríssima Sang de Nostre Senyor Jesucrist)

La figura de Jesús mort a la creu és el cim de la Passió i signe de redempció. És el centre de la nostra processó.

www.juntaconfrariesdegirona.cat

Setmana Santa GIRONA

Imatge de Jesús
(Arxiconfraria de la Passió i Mort de Nostre Senyor Jesucrist)

La figura de Jesús mort a la creu és el cim de la Passió i signe de redempció. És el centre de la nostra processó.

www.juntaconfrariesdegirona.cat

Setmana Santa GIRONA

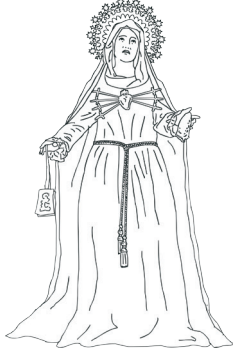

Pas del Devallament de Jesús
(Confraria del Devallament)

Josep d'Arimatea i Nicodem desclaven pietosament Jesús de la creu i l'entreguen a la seva Mare.

www.juntaconfrariesdegirona.cat

Setmana Santa GIRONA

Pas de la Dolorosa
(Congregació de la Mare de Déu dels Dolors)

A Maria, veient al seu Fill mort, se li compia la profecia de Siméon per la qual una espasa de dolor travessaria el seu cor.

www.juntaconfrariesdegirona.cat

Setmana Santa GIRONA

Pas dels Perfums
(Confraria del Sant Sepulcre)

Les santes dones ajuden a amortallar el cos de Jesús amb un llençol i perfums, tal com era costum d'enterrar entre els jueus.

www.juntaconfrariesdegirona.cat

Setmana Santa GIRONA

Pas del Sant Sepulcre
(Confraria del Sant Sepulcre)

Jesús fou dipositat en un sepulcre nou, tallat en la roca i custodiat per uns guàrdies, d'on ressuscità al tercer dia.

www.juntaconfrariesdegirona.cat

MUNTA EL TEU CONFRARE

Aquest any no podreu assistir a la Processó. Les circumstàncies sanitàries ens manen, per la salut de tots. Però, les Confraries hem pensat que podíeu muntar un confrare o els que vulgueu, a casa i fer la vostra processó!!

Bé, de moment, potser faltaria alguns altres elements, com el manaia, el porrer, el cavaller del Sant Sepulcre, l'escolà o fins i tot el bisbe!! Tot a poc a poc ...

Us proposem un CONCURS a veure qui li queda la vesta més xul·la i maca!!

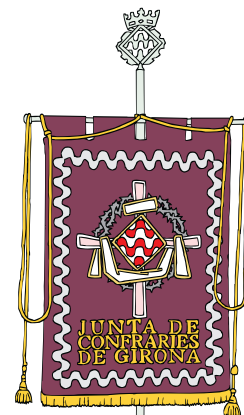
Per això, FINS AL DIUMENGE DE PASQUA teniu temps de fer una foto a la vostra vesta, i la pengeu a les xarxes. I, sobretot, ens etiqueteu.

Si voleu també, ens podeu enviar la foto per email.

DILLUNS DE PASQUA, el dia de la Mona, us direm qui ha guanyat i us indicarem com recollir el premi.

Trobareu tot el material a la web de la Junta de Confraries.

Apa, i ara a muntar la vesta!!

MONTA EL TEU CONFRARE

INSTRUCCIONS PAS A PAS:

1. PINTA
Pinta totes les parts del confrare amb els colors de la teua confraria o si ho prefereixes del color que t'agradi.

2. RETALLA
Retalla les peces per la línia exterior. Recorda a no retallar les pestanyes (zones ratllades) que les necessitaràs per poder enganxar i muntar el teu confrare.

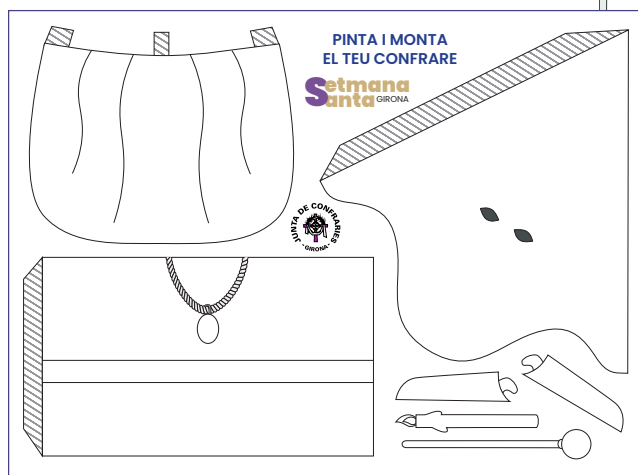
3. ENGANXA
Per fer el cos del confrare uneix els dos extrems formant un cilindre utilitzant la pestanya. Si ho prefereixes pots enganxar-lo en un tub de cartró per fer-lo més rígid.
Per fer la caputxa uneix ambdós extrems formant un con.

4. MONTA
Munta el teu confrare unint totes les parts:
1. Enganxa un braç a cada costat.
2. Plega les pestanyes de la capa i enganxe-les al cilindre començant per la del mig.
3. Posat la caputxa al teu confrare.
4. Decora les mans com més t'agradi: una espelma, unes flors, una bara...

5. COMPARTEIX-HO @JuntaConfraries
Comparteix el teu confrare amb els teus familiars i amics. Si vols també el pots compartir a les xarxes socials. Etiqueta'ns per poder-lo veure.

www.juntaconfrariesdegirona.cat

Més informació a la web i a les xarxes socials de la Junta de Confraries.

www.juntaconfrariesdegirona.cat
juntaconfrariesgirona@gmail.com

 Junta Confraries Girona

 @JuntaConfraries

 @juntaconfrariesgirona

BANDA "LA LIRA" DE VILAFAMÉS

MARTÍN LLORENS GOZALBO

Expresident de la Banda "La Lira" de Vilafamés i actual president de la Federació de Societats Musicals de la Plana Alta (FSMCV)

Quasi ha passat un any sencer desque aquesta situació ha canviat les vides de tothom. S'han vist afectades relacions socials, laborals i per descomptat esdeveniments i celebracions.

Aquest fet ha provocat que durant molts dies la banda de música "La Lira" de Vilafamés, que any rere any ha participat en la setmana de Girona des de fa més de vint anys, deixara de sonar i impossibilités que escoltàrem una peça musical única que sempre ens emociona, La Saeta.

Malgrat tot això, l'últim que s'ha de perdre és l'esperança i així ho han fet els músics de la banda. Abans de poder reprendre la "nova normalitat", ja havien sortit moltes iniciatives per poder seguir, d'alguna manera, la cultura musical que caracteritza a les bandes de música valencianes.

Fins i tot, es va arribar al punt de realitzar actuacions des dels balcons, terrasses i terrats de les cases dels músics. En dates assenyalades com el dia de Sant Josep o el Dijous Sant, els intèrprets eixien amb els seus instruments als balcons per tal d'intentar llançar un missatge d'esperança en clau musical. Junts tractaven d'interpretar peces musicals típiques d'aquestes festivitats però amb unes quantes cases de per mig.

A més a més, no sols la banda es reinventar, l'escola de música de la mateixa va haver-hi de de passar, en menys d'una setmana, a impartir totes les classes de manera telemàtica, tot un repte que van superar amb la dedicació i l'esforç que han demostrat els músics vilafamesins.

D'una manera o altra, la música sempre estarà present en les nostres celebracions. Esperem que aquest any 2021 doni més motius que poder festejar que el passat any. Des de Vilafamés, el que poden assegurar és que amb les mesures pertinents i els millors desitjos, continuen treballant per tal de poder tornar a actuar a la Girona que ens enamora.

LES
NOSTRES
CONFRARIES

PROGRAMA 2021

A LES PORTES DE LA SETMANA SANTA

MN. JOAN BABURÉS I NOGUER

Canonge-arxipreste i Consiliari de la Junta de Confraries

A les portes de la Setmana Santa, ens trobem un altre any en la situació de la pandèmia que ens obliga a restringir les nostres celebracions i per tant a prescindir d'algunes de les manifestacions més estimades com és ara la Processó del Divendres Sant.

Ja l'any passat vam haver de viure, amb tristesa i resignació, aquesta supressió obligada dels actes religiosos i populars de la nostra Setmana Santa.

Després de dos diumenges de Quaresma, viscuts en plena normalitat, i pujant pel Camí de les Creus fins al nostre Calvari, fent junts el Viacrucis, de sobte vam haver d'interrompre aquest pietós costum i quedàvem confinats a les nostres cases.

Després vam haver de suprimir el Pregó i "assistir" als oficis de la Setmana Santa per mitjà del, ara ja famós "streaming". El pas dels Manaies pels nostres carrers va haver de ser substituït pel so dels pifres, difós de mil maneres des dels balcons i les finestres. Tot això, mentre les notícies de l'expansió del virus ens anaven alarmant progressivament i fins i tot ens glaçaven l'ànima cada vegada que ens assabentàvem de la malaltia o de la mort d'alguns dels nostres estimats parents, amics o coneguts.

Enguany la situació no ha canviat massa, tot i que hi ha hagut una certa millora, però ens trobem encara plens d'incertesa i sense possibilitat de viure en normalitat.

Com afrontarem aquesta nova Setmana Santa? Com ens disposarem a viure-la? Amb quina intensitat espiritual procurarem entrar-hi?

Celebrar la Setmana Santa és acompanyar Jesús en el seu camí cap al Calvari. Viure la Setmana Santa vol dir endinsar-se en el misteri de la mort i de la resurrecció de Nostre Senyor Jesucrist. I això res ni ningú no ens pot impedir.

No podrem acompanyar Jesús en el nostre Viacrucis cap al Camí de les Creus, però podem resseguir els seus passos rellegant els relats evangèlics de la Passió.

No podrem trepitjar els carrers de la nostra ciutat i empènyer els passos de les nostres Confraries abillats amb les pròpies vestes, però podem contemplar la imatge del Sant Crist tot encomanant-li el dolor i el sofriment de tantes persones que durant tot aquest any han patit i pateixen encara per la crisi sanitària, social i econòmica.

No podrem fer celebracions festives per celebrar la glòria de la Resurrecció, però podem reviuire l'alegria del matí de Pasqua en la proximitat d'aquells que estimem.

Malgrat tot hem de ser capaços de viure amb plenitud i autenticitat el que la Setmana Santa significa: que Crist, el nostre Redemptor, ens ha donat la vida per sempre.

LA CATEDRAL BUIDA

JOSEP MARIA NOGUÉ REGÀS

President de la Confraria de Jesús i els nens.

Membre de la Junta de Confraries de Girona.

El 13 de març de l'any passat, el President de la Junta de Confraries de Setmana Santa de Girona comunicava la decisió de suspendre la Processó del Sant Enterrament, del Divendres Sant, a Girona. L'endemà, la Conferència Episcopal Tarraconense publicava una nota anunciant la suspensió de totes les celebracions de l'Eucaristia amb participació de fidels, i dispensant del precepte dominical a tots els fidels de les 10 Diòcesis amb seu a Catalunya.

Ha estat un dels efectes de la dissortada pandèmia pel Covid-19. La suspensió del 14 de març va seguir ben vigent a la Catedral de Girona durant tota la Setmana Santa, i al llarg del temps Pasqual del 2020.

El 5 d'abril, diumenge de Rams, començava la primera de les celebracions retransmeses per streaming des de la Catedral de Girona, amb les portes tancades. Els fidels ho podien seguir des de casa seva, connectats a l'ordinador, al mòbil o a la tauleta., però no podien assistir-hi presencialment.

Des de ben petit, he participat any rere any en les cerimònies de Setmana Santa a la Catedral de la nostra ciutat. Els canvis en les celebracions han estat ben significatius al llarg dels anys. Recordo que quan va iniciar el seu pontificat a Girona el bisbe Jaume Camprodon, als inicis dels anys setanta del segle passat, va acompanyar-lo com a secretari particular Mn. Josep Padrós, acabat d'arribar de les missions a l'Argentina. Els primers anys, mentre el bisbe oficiava a la Catedral, Mn Padrós substituïa al capellà de les carmelites descalces, al convent que tenien a Montilivi, i jo li feia d'escolà. El capellà titular era, alhora, sagristà de la Catedral, i les solemníssimes cerimònies a la Seu requerien la seva presència. Quan acabàvem la celebració a les monges, anàvem a la Catedral, perquè Mn Padrós havia de recollir el bisbe. Encara restava una bona estona per acabar. Com em sorprenia veure la nau plena de gom a gom, amb la Corporació Municipal amb barret de copa, frac i armilla blanca, espasí i diverses condecoracions! La Junta de Confraries també hi era present, vestits amb jaqué i la medalla distintiva. De reüll hi distingia el meu pare. Tots aquests antics costums van canviar a partir de 1979. Mn Padrós va passar a participar activament a les celebracions de la Catedral. Jo vaig començar-hi a col·laborar com a lector i, des d'aleshores, any rere any, fins ara.

En les diverses etapes, les cerimònies a la Catedral han tingut sempre una gran solemnitat i un acurat seguiment de la litúrgia. Tradicionalment, durant el Triduum Pasqual hi ha hagut

sempre una concurrència molt elevada, sobretot el Diumenge de Rams. Bona estona abans de les 11, hora d'inici invariable des de fa dècades, la Plaça dels Apòstols s'anava omplint de gent, amb multitud d'infants, palmes, palmons i branquillons de llorer. Ja s'hi respirava un bonic ambient de Setmana Santa. Des d'on arriba el meu més llunyà record, la Junta de Confraries no hi ha faltat mai.

Quina diferència del que havíem viscut fins ara, amb el Diumenge de Rams de 2020. Aquesta vegada, una estona abans de les 11h, la Plaça estava ben buida. La porta de la Catedral tancada. Després d'una trucada al mòbil d'en Gustau, obre la Porta dels Apòstols i em rep amb l'ampolleta de gel hidroalcohòlic a les mans, tots dos amb mascareta. Protocol de prevenció Covid-19 ben activat. Dins la Catedral ja hi havia el nostre bisbe, Mons. Pardo, el seu secretari, el diaca Mn. Robé i el mestre de cerimònies, canonge Mn Baburés; el tècnic que s'ocuparia de la retransmissió ultimant els preparatius; en Gustau amunt i avall, alerta de tots els detalls; l'organista i jo esperant l'inici de la celebració. Tots els bancs buits. La nau sense fidels. Un espai que es veia especialment gran. Una situació inaudita.

Els tocs de les onze ressonen a la nau i l'orgue comença majestuós. Els cinc participants en aquesta cerimònia tan especial sortim en austera processó, des de la capella de l'Esperança fins davant de l'orgue. Comença la primera part del que, fins l'any anterior, havia estat tan solemne: la benedicció de rams. La participació de fidels també era gran, però estaven a casa seva. Acompanyaven la celebració però no es veien. La buidor de la nau era impactant, però l'orgue, el cant de Mn Baburés, l'encens... aportaven un recolliment molt especial. Una cerimònia essencialment igual a la de tots els anys i radicalment diferent per la privació d'assistència i la simplificació d'alguns ritus que havien marcat la prevenció del Covid-19. Era la primera vegada a la vida que veiem la benedicció de rams sense aigua. La càmera estava pendent de tots els detalls de la cerimònia per tal de retransmetre-la fidelment als seguidors online. Certament que es feia ben estrany llegir de cara un poble que no veies, mirant la càmera perquè sabies que els fidels es veien mirats i se sentien integrats a la cerimònia, però sense tenir-ne cap constatació, sense veure ningú des de l'àmbó, només bancs buits, nau solitària.

A la celebració del diumenge de Rams van seguir, posteriorment, la missa crismal, la celebració del Dijous Sant, l'ofici del Divendres Sant, la Vetlla Pasqual i la celebració del Diumenge de Pasqua. Tot sense fidels presencials; tot a porta tancada; tot en streaming. Un tríduum Pasqual ben complet, ben peculiar.

Malgrat tot, una bonica experiència i el goig d'haver contribuït a una vivència especial de la Setmana Santa, seguida per molts fidels gironins i també d'altres contrades ben llunyanes, aprofitant les possibilitats que ens donen les xarxes.

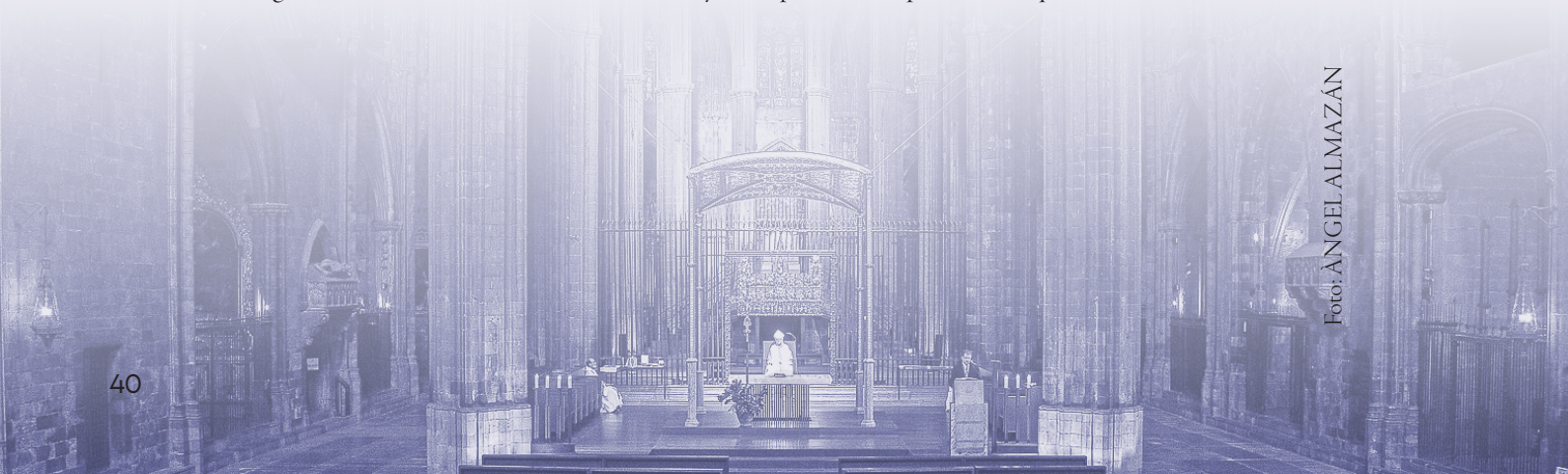

Foto: ÀNGEL ALMAZÁN

LA CONFRARIA EN TEMPS DE PANDEMIA

XAVIER FELIPE CUYÀS

Confraria de Jesús i els Nens.

Comunitat, comunitat, comunitat. Els cristians en general, i també els confreres, necessitem viure la nostra fe en comunitat. De la mateixa manera que per arribar a ser persones de bé, necessitem una família que ens aculli, ens estimi, ens faci créixer i ens aporti el valor de l'estimació gratuïta i incondicional, els confreres necessitem una comunitat (família) que ens ajudi a créixer. Necessitem sentir que no estem sols, especialment en l'adolescència i en la joventut, quan els pares ja no són una referència absoluta, i la relació amb els companys i amics té una gran importància. Pensar que els fills absorbiran la fe i els valors que tenim els pares, només per ser part de la família, és pensar d'una manera ingènua. Els adolescents i joves necessiten referències adequades als seus interessos i vivències. Les experiències (i no els discursos), són claus per definir les seves creences i valors. Per això, els confreres ens hem d'organitzar per poder facilitar als adolescents i joves, una pluralitat d'experiències, i donar-los la llibertat perquè escullin quines creences i valors assumeixen com a propis. La nostra societat (molt materialista i que ofereix satisfaccions immediates), no para d'oferir tot tipus d'experiències, valors i ideologies. No ens hauríem d'organitzar nosaltres també, per poder oferir als nostres nens, adolescents i joves, unes experiències alternatives al que trobaran al món?

Les confraries de Girona hem de participar activament en la creació de comunitats de cristians, perquè sinó, perdrem l'ànima de la processó, i de tot el que estimem en aquesta Girona tant nostra. Això passa per promoure la fraternitat (l'estimació entre nosaltres), i per planificar i executar activitats on ens sentim en família, acollits, i al mateix temps, siguin temps de gaudi. En aquest sentit, i des de ja fa una colla d'anys, uns pares i mares de la Confraria de Jesús i els Nens, organitzem activitats obertes a tothom, per complementar el treball educatiu de les famílies i col·legis. No es tracta tant d'explicar coses noves o catequètiques, sinó de viure divertidament el fet de ser cristians, i en especial, de ser cristians joves.

Aprofitant la reducció del risc de contagi de la COVID que va haver-hi a l'estiu 2020, vam poder organitzar una ruta a peu per la garrotxa (3 dies, des d'Amer fins a Santa Pau), amb 35 joves i adolescents. Hem d'agrair a "la Frater", que ens van deixar desinteressadament la seva casa de Sant Feliu de Pallerols, per dormir la primera nit de la ruta. No va ser una activitat estàndard, perquè vam haver d'aplicar totes les mesures de prevenció i desinfecció que demanava la Generalitat. Així, vam haver de renunciar a aquelles

activitats on hi hagués possibilitat de contacte físic entre participants, revisió constant de temperatures de tothom, garantir distàncies, ús de mascareta i gel hidro-alcohòlic; formar grups bombolla, evitar jocs amb contacte físic o on hi haguessin objectes compartits; renunciar a banyar-nos en gorgs; fer tornos per dinar, ajustant-nos a l'aforament màxim del menjador; dormir en habitacions amples i ventilades; respectar distàncies en tots els espais, etc. Tot i així, va ser una experiència enriquidora per a tots i no tenim constància que hi hagués cap tipus de contagi derivat d'aquesta nostra activitat.

També vam fer unes colònies per a nens i nenes de primària (6-12 anys), seguint tots els protocols que marcava la Generalitat per a la realització d'activitats de lleure.

Així doncs, malgrat la pandèmia, es va poder donar continuïtat a unes activitats que considerem molt importants per a la formació dels joves i, evitant els contagis i la propagació del virus, que tant de mal ens ha portat en el darrer any.

Per les rutes a peu, ja hi ha passat una bona colla de jovent. Alguns ja són grans, i fins i tot pares o mares. Certament, només és un granet de sorra enmig d'una platja. Però formar part d'un grup, d'una família de cristians, és tenir un tresor. Poder riure i pregar junts, ens enriqueix i ens dona Pau. Tots som cridats a aportar el nostre granet de sorra, també des de les confraries.

Encara que tota la feina d'organització la fem laics, vull aprofitar per donar gràcies a Mn. Joan Boadas. Si féssim el símil amb l'organització que tenen les empreses, diríem que el nostre consiliari fa la feina de director de recursos humans. No es dedica a gestió de l'activitat, sinó a cuidar de les persones que l'executen (els laics). Com deia Sant Agustí "En l'essencial, unitat; en el que és accessori, llibertat; i en tot, caritat".

VIVÈNCIES EN DIES DE PANDÈMIA...

EMILIANO CASTRO GÓMEZ

Infermer a l'Institut d'Assistència Sanitària de Girona

Confraria de la Passió

Era el començament d'un nou any, el 2020, carregat com sempre d'il·lusions, nous propòsits i entusiasme. Però realment iniciàvem els primers mesos amb l'ombra de "un virus" que, donada la dificultat per a nomenar-lo i, la llunyania del seu origen, encara veïem com una cosa aliena a tots nosaltres. Escoltàvem pels mitjans de comunicació històries de ciutats tancades, ens inundaven amb imatges d'individus amb mascaretes, guants i vestits gairebé "extraterrestres". Els corresponsals ens parlaven d'una "realitat amenaçadora" que, com si d'una avioneta es tractés, sobrevolava les nostres llars. Però encara ens resultava una mica molt llunyà, una cosa a la qual pensàvem érem immunes.

I va arribar mitjans de març... I en uns dies, experimentem l'aterratge "forçós" d'aquest virus sobre les nostres vides. Es començaven a tancar col·legis i universitats, es clausuraven congressos, s'acomiadaven a treballadors, es tancaven instal·lacions esportives, els ciutadans es mantenien atrinxerats a les seves cases i, la incertesa i el temor van començar a regnar en tot el país. Succeïa una cosa realment INSÒLITA i nova per a la humanitat actual. Alguna cosa que ens omplia de dubtes, desolació i ràbia.

La realitat dels hospitals era molt diferent a la que estem acostumats i, les plantes s'omplien de pacients diagnosticats amb aquest fatídic virus. Les urgències es col·lapsaven, els passadissos romanien desèrtics, les habitacions es tancaven "amb pany i forrellat", s'incorporaven a les nostres vides nous materials i fàrmacs amb els quals havíem d'aprendre a conviure i, la rutina deixava de ser la tònica predominant en el quefer de tots aquells professionals que ens dediquem a la sanitat. Els companys es "disfressaven" per a atendre amb unes mínimes garanties de seguretat, i la POR es podia albirar a través dels seus ulls, que d'altra banda era l'única part que podíem intuir de la seva anatomia.

Van venir molts dies de nervis, de frustració i d'ansietat per a tots, tant pacients com professionals, però vam saber afrontar-los de la millor manera possible. No podem negar que, cada torn de treball es convertia en una "gran lluita personal", una prova de resistència enfront d'un "enemic invisible" que amenaçava les nostres vides. Resulta molt dur per a tots el pensar que, el fet de treballar en un hospital, ara més que mai, pot portar implícit el posar en risc la vida dels nostres éssers estimats. I aquesta sensació, la vam viure molts de nosaltres durant aquelles jornades interminables.

Més dolorós encara resultava el percebre la solitud de tantes i tantes persones que, apagaven

les seves vides en un fred llit d'hospital, sense una mà que els reconfortés en aquests moments tan difícils. S'anava una generació de persones que han lluitat durant lustres per aconseguir la societat que tenim... I nosaltres, dedicats a vetllar pel benestar dels pacients, en alguns casos només podíem transmetre una sensació de seguretat de la qual nosaltres mateixos dubtàvem.

Actualment, diuen que ja es pot veure “la llum al final del túnel”, que “la vacuna ho arreglarà tot”, que “aviat sortirem d'aquesta...”. Però allà, al lluny, encara planeja aquest horrible virus que, amenaçador, podria tornar a “parar en sec” les nostres vides. És per això, que hem de tenir molt clar que la responsabilitat de que no succeeixi, recau en cadascun de nosaltres. És de summa importància complir totes les recomanacions sanitàries i, no oblidar que, tot i que hàgim guanyat la batalla, encara la “guerra” no ha acabat.

TEMPS DE COVID, TEMPS AMB LA FAMÍLIA...

CARMEN MARTIN

Confraria de la Passió

E Em preguntes com hem viscut la COVID a casa...?

Doncs l'hem viscut com tantes famílies: a l'inici amb por i amb incertesa, però a mesura que han passat els dies amb la fe de què sortirem endavant. Ens hem anat adaptant a la situació que s'ens comunicava setmana rere setmana.

Quedant-nos a casa amb els nostres tres fills, 3 menors que s'han portat com campions, sense sortir per a res, compartint el meu ordinador quan acabava de treballar (via telemàtica) i amb la meua parella vivint un 'ERTO', degut que el seu sector és l'hostaleria i aquesta ha rebut de ple els continus tancaments a causa de la propagació del virus.

Cert és que ningú ens esperàvem aquesta situació... Però igualment com Nostre Senyor Jesucrist va tenir a la Verge Maria i a Sant Joan acompanyant-lo en els moments de dolor, nosaltres tampoc hem estat sols. Començant pels de casa, i seguint per tots aquests professionals que han estat a primera fila. Des de treballadors de primera necessitat, com per exemple supermercats, fins al personal sanitari, o tantes i tantes altres persones. També hem tornat a gaudir i valorar un "bon dia" des del balcó d'alguna veïna, o desitjant fer una videotrucada amb les persones que més estimes, per així poder comprovar que estan bé.

El fet d'estar tots 5 a casa ha fet que ens hàgim dedicat més temps a escoltar-nos, a cuidar encara més la nostra família. També era necessari per poder calmar-nos els adults... Si nosaltres no sabíem que passava, imaginem-nos la mainada..., ¡estaven totalment descol·locats!. Des del centres escolars els enviaven feines per a fer, i a la tarda es repartien les hores per a poder estudiar. Però no era fàcil, doncs al estar vivint una situació totalment anormal, no els permetia concentrar-se amb claredat. Tampoc podien (ni poden) anar a fer catequesi, i pel que fa a la compra, cada setmana ens la portaven a casa, per a evitar desplaçaments.

Per la meua part, vaig ser una de les persones privilegiades. Des del mateix moment que van dir que el dia 13 de març els centres escolars començaven el confinament, ens van deixar fer teletreball i durant tot el confinament vaig continuar treballant. Poder compaginar la feina, la família i la seguretat al no sortir de casa, em va fer sentir privilegiada i amb una gran responsabilitat sobre les meves espatlles.

En canvi, el sector de l'hostaleria ha rebut de ple, i el meu home ha estat diverses vegades en ERTO. És un de tants negocis que a hores d'ara lluita per poder obrir les seves portes i continuar donant feina als diferents treballadors que porten tants anys allà dedicant-se als seus clients. Quan els van dir que podien obrir al 30%, s'hi van adaptar. Van fer totes les modificacions que els hi demanaven, amb despeses importants de diners. Després els van tornar a tancar. Més tard van tornar al 30% però amb un horari que (al ser una braseria) només els permet atendre unes 10 persones en el torn del migdia i al vespre no hi ha marge per poder obrir... En fi, una situació complicada, canviant, incerta...

Per tant, hem tingut diferents vivències segons el nostre sector, segons el nostre lloc dins d'aquesta societat, però el que sap més greu són les persones que ja no hi són... Ells són els veritables patidors, ells no han pogut sortir-se'n, i malauradament ha afectat i està afectant a moltes famílies...

Aquest any, novament, no podem fer sortir el nostre pas com cada Setmana Santa. Cadascú viurà aquests dies segons les seves creences, però tinc molt clar que a mi m'agradaria tornar a acompanyar quan abans millor a la Confraria de La Passió, a la qual pertanyo i que tot això hagués estat només un mal somni...

UN MOMENT PER LA REFLEXIÓ I L'ESPERANÇA

DR. RAMON VILALLONGA

Especialista de Cirurgia a l'Hospital Vall Hebron

Gironí i membre de la confraria de Sant Isidre i Sant Galderic

La pandèmia ha suposat una dificultat afegida per als metges i per a la societat. Molts de nosaltres, en el nostre dia a dia, en les nostres diferents feines i obligacions, hem hagut de fer front a unes grans dificultats per mantenir i per ajudar la vida de les persones que han emmalaltit durant aquest període. Recordo que el 13 de març del 2020 va ser una situació molt complexa al nostre hospital on es van prendre grans mesures de contenció contra la pandèmia però alhora es va prendre la decisió de transformar tot un centre al servei de la població. L'hospital es va transformar (1), va canviar, es va silenciar i va ser un lloc estrany, inhòspit. Cap allà hi vàrem fer el viatge per treballar dia a dia amb els pacients. Unes setmanes solitàries, tristes i dures per a tothom, en les que les notícies només parlaven de la pandèmia i de les noves dificultats que hauríem de superar. Una de les coses més importants i que el Dr. Marc Antoni Broggi ens ha ensenyat, i ara ensenyem als nostres joves metges, és a aprendre a ajudar a morir (2). Vam estar mobilitzats, vàrem tractar pacients. Es va fer un gran esforç per poder acompanyar millor als nostres malats en els moments finals de vida. I això, per a mi, va ser molt colpidor, molt difícil: la informació que es donava i com es donava(3), l'esperança i la desesperació. La presa de decisions i el tractament dels pacients ha estat un repte sense precedents en la bioètica moderna. Durant tots aquests mesos les coses han fluctuat, però és veritat que no hem perdut mai la pandèmia de vista. Hem tingut la segona onada, la tercera onada. Els debats del joves, del dèbils, de l'economia, de les dificultats de les famílies més vulnerables. I malgrat tot, hem hagut de seguir treballant i donant també sortida i accés a la salut a tots aquells que pateixen malalties, ja de base. Algunes fins i tot molt greus com el càncer, les malalties del cor, els pacients trasplantats... I això ha passat gràcies a una il·lusió, a una fe, a una esperança dels professionals sanitaris però també de la societat en general. Hem intentat fer el millor entre tots i gestionar de la millor manera. Els reptes mèdics del darrer any només han portat que fites insòlites, com la del desenvolupament de diverses vacunes en temps rècord, el major pragmatisme sobre la recerca, sobre la salut.

Ara hem de seguir sent forts en el nostre dia a dia, abocar-nos a la feina per canviar i millorar les coses.

Un any més, la Setmana Santa es veurà abocada a una gran limitació de la seva esplendor, joia, il·lusió que ja de manera habitual ens genera. No obstant això, nosaltres hem de fer front a aquesta situació

i dedicar un temps de reflexió. Aquests dies de recolliment, hem d'interioritzar i entendre la vulnerabilitat de la humanitat, així com les seves grandeses. Aquests dies de recolliment, han de servir també per ajudar els més necessitats i els més dèbils de la nostra societat.

Trobar un espai de reconciliació i de reconfort en nosaltres mateixos. Pensar en el record dels qui ja no estan entre nosaltres però també de tots els nens i nenes que, sense cap tipus de problema, s'han adaptat a la nova situació, ens ha de fer ser optimistes. Estem segurs que la vacunació que ara estem emprenent tots, no sense dificultats, serà un gran bé per donar sortida a aquesta gran pandèmia que ja fa més d'un any està entre nosaltres.

Referències.

- 1.- MA. Broggi. Per una mort apropiada. 2011. Edicions 62. ISBN: 9788429768558
- 2.- Vilallonga R et al. Transforming a surgical department during the outbreak of new coronavirus pandemic. Clinical implications. Langenbecks Arch Surg. 2020 Sep;405(6):867-875.
- 3.- Coronavirus SARS-CoV-2: acompanyament de final de vida pels familiars a persones que viuen en una residència; mesures de control de la infecció en la visita dels familiars [fullet]. Barcelona: Departament de Salut; 2020.

AIRES DE LA PAGESIA

JOAN LLEAL

Confraria de Sant Isidre i Sant Galderic

Sóc Joan Lleal, tinc 25 anys i sóc ramader, des de ben petit formo part de la confraria de Sant Isidre i Sant Galderic a la Setmana Santa de Girona dins la Junta de Confraries. Vaig començar anant amb el grup d'infants, després de vesta i els darrers anys he portat el pas. Aquest any passat el món es va aturar, no ens podíem arribar a imaginar que no viuríem una Setmana Santa igual que la dels altres anys.

Per molts de nosaltres, sortir cada any a la Processó del Sant Enterrament de Girona el Divendres Sant, no és només un fet de tradició sinó que és també seguir els passos d'uns avantpassats que varen començar aquesta confraria, que s'estimaven la terra i el bestiar i que demanaven l'ajut i protecció a aquests dos sants, Isidre i Galderic, que la confraria porta per patrons.

El món de la pagesia es vol fer present a la processó ja que així acompanya i ajuda a viure als cristians i a la ciutadania un dels moments litúrgics més importants de l'any, la Setmana Santa, concretament en la Passió i Mort de Jesús. Així doncs, els passos, s'enfilen pels carrers de la ciutat, tot apropant a la gent aquest misteri. He pogut experimentar com en el pas dels passos, es fa un silenci que no deixa ningú indiferent i ens convida a reflexionar i viure més la Setmana Santa.

Aquest any passat, també vam poder viure aquest silenci, però cadascú des de casa seva. Potser durant la nit del divendres, algú va recordar la processó amb enyorança, i això ja el va apropar una mica més a viure la Setmana Santa. Això és el que jo vaig poder viure, i penso que molta gent també va tenir la mateixa sensació.

Per altre banda sabem que el món ramader i agrícola no s'ha aturat durant la pandèmia, i que els ramaders i agricultors hem continuat fent les nostres tasques diàries, això penso que és el que ens ha fet viure aquest temps, diferent la una gran part de la societat.

Espero que aquesta normalitat que la pagesia no ha acabat de perdre es pugui estendre arreu de la societat de cares i que puguem tornar a viure la processó altre cop.

LES VESTES CONFINADES

MARIA PASCUA
Confraria del Silenci

Som-hi confreres. Encara que sembla que per la pandèmia hem estat parats, la Confraria del Silenci hem continuat treballant en reunions telemàtiques o a través del whatsapp.

Durant el temps de la pandèmia la confraria ha fet canvis dels membres de la junta que el Sr. Ricard Prat no viu actualment aquí i en el seu lloc varen entrar el matrimoni Soler (Llorenç Soler i Gemma Reyner)

Un dels punts que vam proposar va ser el de fer un pessebre per les Festes de Nadal dins l'església del Calvari per donar-li més utilitat durant l'any.

Un altre dels punts del dia va ser l'explicació del Viacrucis virtual que és farà i molt amablement la Sra. Gemma i en Jaume Arxer es van oferir per fer les lectures que tocaven a la nostra confraria.

Darrerament, a la Confraria del Silenci teníem més acompanyats de confreres que participaven a la processó, per tant, anàvem fent vestes noves: petites, mitjanes i grans. A més a més, s'havien arranjat els vestits de les escultures del pas aquests són molt delicats i valuosos. El vestit de la Mare de Déu té ornaments de plata cedits per la confrare Anna Ginés. Tot aquest material no cabia a l'armari vell.

Aquest armari era molt gran per fora i molt vell i ocupava molt espai i tenia poca cabuda.

En una de les reunions de la confraria es va decidir canviar aquest armari per un de més nou i de més capacitat.

El mes de gener els dos matrimonis, Molina i Comet, varen anar a un magatzem de segona mà per veure algun armari gran i adequat per les nostres necessitats.

Després d'agafar les mides en el lloc dels Dolors, es varen trobar unes estanteries amb fanals de les diferents confraries que, actualment, no

s'utilitzen i, molt amablement, el Sr. Emiliano Castro es va oferir per treure'ls, netejar-los i col·locar-los en un altre lloc dels Dolors, ja que l'armari nou no hi hauria cabut.

Un dissabte de febrer varen anar en el lloc que hi havia l'armari nou per substituir el vell i quedar amb els operaris per venir als Dolors per muntar-lo .

L'armari triat era de segona mà, però en molt bon estat, i en el comerç que el vàrem adquirir es van oferir per venir a muntar-lo.

Però en el món en què vivim tot va molt lent i la gent és poc seriosa. Vàrem desmuntar l'armari vell posant totes les vestes i demes material a la sala gran del Dolors, en el primer pis, amb prèvia autorització per part de la Confraria responsable dels Dolors.

El dijous 12 de març, després de esperar-los un parell de mesos, els operaris varen començar a muntar-lo però a l'hora de plegar el varen deixar sense acabar i no varen tornar a presentar-se per acabar-lo.

El divendres dia 13 es comunicava, per part de l'Estat, el confinament total de la població, en Josep Lluís Molina i en Lluís Comet varen quedar per acabar de muntar l'armari .

L'Anna Ginés i jo mateixa, encarregades de les vestes, havien quedat amb la Gemma Reyner i la Maria Masramon per classificar i col·locar tot en el seu lloc. Però tot va quedar suspès i el material està "entafunyat". Les vestes i els vestits delicats de les imatges varen quedar també confinats esperant que aquesta pandèmia acabi i poder ordenar tot de forma correcte, esperant poder tornar a fer la Processó.

UN ANY DE PANDÈMIA

LAURA CULLELL, ESTHER NOGUERA,
MARIA NOGUÉ I GAL·LA HUGAS

Membres de la Joventut de la Confraria del Sant Sepulcre

Aquest any la pandèmia no ens ha deixat celebrar el divendres Sant tal com ho hem fet sempre. Durant els últims anys a la Confraria del Sant Sepulcre i, més concretament, al Pas dels Perfums, “el pas de les dones”, començàvem a crear un vincle i hi havíem posat molta il·lusió. Malauradament, la covid no ha permès que ens reunim i no hem pogut celebrar de la mateixa manera aquest dia tan especial per nosaltres.

Recentment, la Junta havia acabat de restaurar el nostre pas i teníem moltes ganes d’acompanyar-lo per la ciutat de Girona. Tot i la dificultat i la duresa que comporta per a totes nosaltres portar el pas, ens hagués agradat molt poder dur a terme aquesta activitat que és tan gratificant pel nostre grup.

Per altra banda, la pandèmia tampoc ens ha deixat celebrar la diada de la confraria, en la qual tots els confreres ens reunim per donar la benvinguda als nous confreres i reforçar el vincle entre nosaltres. No obstant això, quan les condicions sanitàries ho permetin tenim previst fer una missa a Fornells, parròquia del nostre consiliari Mossèn Pere Bellver.

Tot i que aquest any la gravetat de la situació sanitària ha obligat a aturar tota mena d’actes, reunions i celebracions, tenim moltes ganes de retrobar-nos i seguir amb les activitats de la Confraria del Sant Sepulcre que ens omplen i ens uneixen.

EL SILENCI DEL CONFINAMENT

ROSA MARIA ALSINA I LLUÍS FORMIGA

Confraria del Davallament

S ortir al carrer per anar a comprar i abastir la família, una dia entre setmana a finals de març del 2020, era si més no misteriós. Aturar-se, observar al voltant i escoltar: quina estranya sensació de buit. Els carrers de la nostra ciutat van presentar aquelles setmanes un silenci profund, fins i tot inquietant. De fet, pels que ens hi dediquem, diríem que el paisatge sonor de Girona va canviar moltíssim. Cap rialla a les terrasses de la Rambla o dels peus de St. Fèlix. Una llarga cua per entrar a comprar al Mercat del Lleó, amb els clients respectant la distància de seguretat i sense fer petar la xerrada. Uns mínims de moviment de cotxes per l'habitualment col·lapsat Eixample, sobretot a les hores d'entrades i sortides escolars. Les botigues no essencials, totes, amb la persiana avall. Els moviments de les persones, sigil·losos en general, amb la veu fluixeta i amb molta cautela.

Tots aquests canvis es van traduir amb un decrement molt gran del soroll al carrer, a uns nivells de so mesurats mai vistos abans, tal i com es pot observar a les mètriques dels sensors que tenen despleats l'Ajuntament. Alguns ciutadans – sobretot els que habiten zones sorolloses – probablement satisfets de la tranquil·litat viscuda des de casa. Altres, potser un xic preocupats per l'impacte que el silenci té sobre totes les altres variables de la vida i la societat. Però en tot cas, el so és una manera més de prendre el pols a la ciutat, que era fluixet aquelles setmanes. Temorós.

Què ens diu aquest silenci? El silenci ens fa pensar, trobar-nos amb nosaltres mateixos, ens impacta, a la vida, aquesta sensació auditiva de buidor. Molta gent ha verbalitzat que ha percebut angoixa, molt vinculada a la severíssima crisi sanitària que estàvem vivint. Però, des de dins a casa i mirant per la finestra o el balcó, la inquietud responia només a això? Aquest silenci que ens acompanya – i de vegades gairebé obliga – a escoltar-nos més a nosaltres

mateixos. Dóna veu al que sona (o ressona) en el nostre interior. Segur que les monges de l'estimat Monestir de Sant Daniel ens dirien que és un company imprescindible per a la vida diària, d'interioritat i de pregària, alhora que sovint també de treball. El silenci té un vincle essencial amb l'espiritualitat i en aquest sentit, els mesos de confinament van ser una invitació explícita a viure-ho.

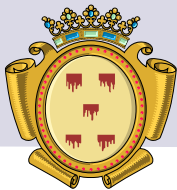
L'activitat és imprescindible per a l'avenç i el progrés, i sobretot després del que hem patit com a societat, no ho sabríem veure d'una altra manera. Però tot aquell soroll – que no so – que se'ns emporta cap a l'evasió, cap a la distracció, cap a l'alienació de la nostra realitat és fins i tot una temptació de fugir de nosaltres mateixos. A més, potser fins i tot sovint ens molesta la seva existència! Però tot aquell so – que no soroll – que ens abraça, que ressona, que respon a la humanitat pròpia o dels nostres, que parla de tot allò que vivim junts i que compartim, ens acompanya a créixer, també a ser més nosaltres mateixos i fins i tot a interioritzar en la nostra essència.

En això aprenem a valorar més el que se'ns ha donat; els fills, els amics, la família. A comprendre en profunditat que la relació entre nosaltres i el Misteri no es pot donar per descomptada. A fer-nos més sensibles a la bellesa, al bé, a la veritat. A apreciar la necessitat de la música, de l'escultura, de la pintura, que tenim com a humans. Com deia Winston Churchill, si eliminem la cultura ens oblidem d'allò per que estem lluitant.

El soroll. El so. Allò que ens distreu del que som i necessitem. Allò que ens abraça i ens acompanya al que som, i al que ens és una exigència del nostre cor. El confinament, paper molts motius, ens ha obert una finestra perquè ens tornem a mirar a nosaltres mateixos, en la nostra humanitat. I tant silenci durant tant temps ha constatat que sovint vivim amb molt soroll, potser fins i tot més soroll espiritual que el que aconseguïen mesurar els sensors de Girona a través de la pressió sonora.

JUSTÍCIA I CARITAT EN TEMPS D'AÏLLAMENT DOMICILIARI

RAMON MUNTADA I ARTILES

Advocat i Economista

President de l'Arxiconfraria de la Puríssima Sang

El decret de l'estat d'alarma del proppassat dia 14 de març de 2020 com a conseqüència de la pandèmia per la COVID-19 ha afectat a tothom. Fins aleshores i en el nostre entorn no era imaginable viure i conviure socialment amb una pandèmia provocada per un virus. Langoixa, el patiment físic, la incertesa econòmica i l'ostensible parca de la mort ha entrat en major i menor mesura a cada llar durant un període de temps a través de les televisions-noves tecnologies i, en el pitjor dels casos, sofrint personalment o en familiars més directes dita malaltia. El silenci, el buidament dels carrers i l'ompliment dels hospitals fins a la saturació, han estat una expressió visual prou explícita i colpidora d'aquesta malaurada experiència. Durant els primers mesos de la primera onada, els mitjans de comunicació en feien seguiment diari amb un devesall d'estadístiques de contagiats, d'hospitalitzats i de morts d'aquí i d'arreu que feien prendre consciència de la magnitud global de la tragèdia patida intensament. Quadres de dolor que per alguns conciutadans han aguditzat la seva prèvia pobresa, misèria, vulnerabilitat i exclusió social.

L'Administració de Justícia, tots els seus professionals i els usuaris s'han vist també trasbalsats fins que no es va produir la desescalada i el retorn a la normalitat. Els jutjats feren una aturada sense precedents. A excepció d'algunes matèries molt concretes en totes les àrees del dret, fins a principis del mes de juny de 2020 romangueren en una inaudita hibernació. Semblantment succeí amb l'Administració Pública en general. Allí també s'interromperen i suspengueren terminis pràcticament en tot quedant reduïda l'activitat fins a extrems mai abans assumibles. Sense poder sortir al carrer, el màxim que s'ha pogut fer ha estat el «teletreball» amb el qual s'ha constatat el rigor de la crisi, l'aturada global en molts expedients en tràmit així com la suspensió de judicis, la celebració dels quals estava assenyalada durant el primer període d'estricta confinament.

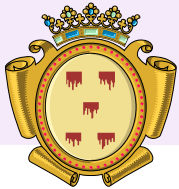
És de coneixement general que la crisi econòmica que ha comportat la pandèmia ha suposat entre altres coses una allau d'ERTOS així com de sol·licituds d'acords extrajudicials de pagaments (mediacions concursals). El tancament de comerços, negocis en els sectors no essencials ha estat una prova ben punyent i palpable de les conseqüències de la pandèmia. A tall d'exemple, la COVID-19 ha posat al descobert molts drames personals i familiars ja sigui amb el problema no resolt de l'habitatge, amb els perjudicis associats en el tancament generalitzat de fronteres (famílies desunides sobtadament per la pandèmia, impossibilitat d'acudir a llocs de feina essencials per estar a països d'origen,

impossibilitat de repatriació de difunts a tercers països). L'aïllament domiciliari també ha estat un problema pels qui no tenen llar, així com per aquells que —contra la lliure voluntat i oberts a possibles episodis de violència— s'han vist obligats a con viure sota un mateix teulat. Amb tot, la perspectiva de la pràctica jurídica ofereix un munt d'escenaris que citem en aquestes línies a mode de llambregada.

No solament la Justícia s'ha fet present en aquests temps de pandèmia, també la Caritat i la valentia de molts conciutadans que s'han mantingut a primera línia i que han tocat el cor de tothom. Malgrat aquí puguem recordar el diligent treball dels professionals del dret i de l'administració de Justícia sempre al servei de les persones i del bé comú durant les complicades onze setmanes de temps de confinament domiciliari. Mai oblidarem la protecció i l'esperit de servei de totes aquelles persones valentes que en l'exercici de la seva professió sanitària s'han mantingut amb fermesa amb la voluntat de salvar vides. Els aplaudiments diaris eren una manifestació emocionada del més sentit agraïment i estimació. La Confraria de la Puríssima Sang de Nostre Senyor Jesucrist se sent honorada de comptar entre les seves confrases amb les Religioses de Sant Josep de Girona, les quals tenen cura en primera persona dels ancians del centre geriàtric Maria Gay de Girona. Admirem les seves mostres de Caritat i de servei al proïsme que amb bellesa i zel apostòlic sempre i en aquells moments de confinament varen dur a terme les nostres confrases en sentit cristià. Aquesta silenciosa, estranya i confinada darrera Setmana Santa, si bé s'ha viscut en un sentit especial de global dolor i patiment, ha ajudat també a poder vèncer la sordesa espiritual bo i sentint més a prop Jesucrist en el patiment i en el proïsme a través de l'ajuda eternament agraïda al personal sanitari.

RESSÒ I VIVÈNCIES DE LA 1ra SETMANA SANTA AMB COVID-19

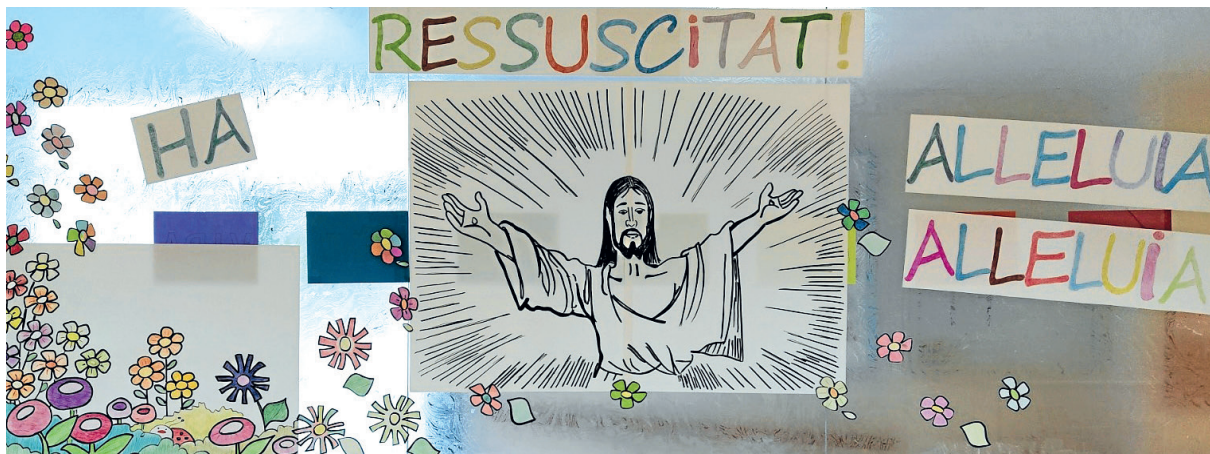
CRISTINA MASFERRER FELIP

Religiosa de sant Josep de Girona

Ja fa molts anys que vaig sortir per primera vegada a la processó del Sant Enterrament, era el Divendres Sant de l'any 200?. El primer lligam amb la Arxiconfraria de la Puríssima Sang va ser la nostra fundadora Maria Gay Tibau que en va ser confrare. Des de llavors fins ara tots els anys hi ha participat alguna de les Germanes de Sant Josep de Girona en les activitats de la mateixa.

Ara farà un any que es va suspendre la processó del Sant Enterrament degut a la covid-19... el que no ha pogut fer aquesta pandèmia es tancar-ho tot amb pany i clau. Ens ha obligat en certa manera a reinventar-nos, fer servir la imaginació i viure d'una altre forma, també en el àmbit religiós.

Fent una mirada en el com vaig viure la Setmana Santa del 2020 podria dir que ha estat l'experiència d'un llarg Dissabte Sant: la sensació de no entendre el que està passant, de desconcert, de buidor interior, la vaig viure entre el dolor de la incertesa i l'esperança de que el Diumenge de Pasqua està començant a despuntar.

Com va estar el dia a dia és llarg. Visc en el Centre Geriàtric Maria Gay de Girona amb cinc germanes més. En el centre hi havia més de cent persones vivint i unes quantes més que venien al Centre i a l'Hospital de dia. Comencen les restriccions de moviments, de visites, tancament de Centre i Hospital de dia... els dos mossens que ens atenen són persones amb risc elevat i ens quedem sense la missa. Els dies passen i el Diumenge de Rams arriba. Les germanes pensem com podem fer que aquests dies tant importants pels creients no es perdin. Muntem un taller de cartellera a les dependències de la Comunitat i fem cartells per animar visualment als residents: Diumenge de Rams, Dijous, Divendres i Dissabte Sant i Diumenge de Pasqua, amb la col·laboració d'alguns residents pintant, retallant les lletres dels cartells. Aquesta és la part més exterior. També vam intentar que tothom qui volia podria seguir les celebracions litúrgiques des de la televisió i per grups de convivència es feia una petita celebració fent possible la comunió tant el diumenge de rams com el de pasqua. El divendres Sant podem participar en el viacrucis dels Joves de Catalunya i a primers dies de la setmana tenim una xerrada via Teams la Dolors Lleal ens explica el sentit de la setmana santa. També per Pasqua rebem un petit curt amb la felicitació pasqual...

Ja fa molts anys que vaig sortir per primera vegada a la processó del Sant Enterrament, era el Divendres Sant de l'any 2003, si no em falla la memòria i el motiu va ser acompanyar a una de les meves germanes de comunitat que en tenia moltes ganes. El primer lligam amb la Confraria de la Puríssima Sang va ser Maria Gay Tibau, la nostra fundadora, que en va ser confrare i que l'any 2001 va ser nomenada confrare d'honor. Des de llavors fins ara tots els anys hi ha participat alguna de les Germanes de Sant Josep de Girona en les activitats de la mateixa.

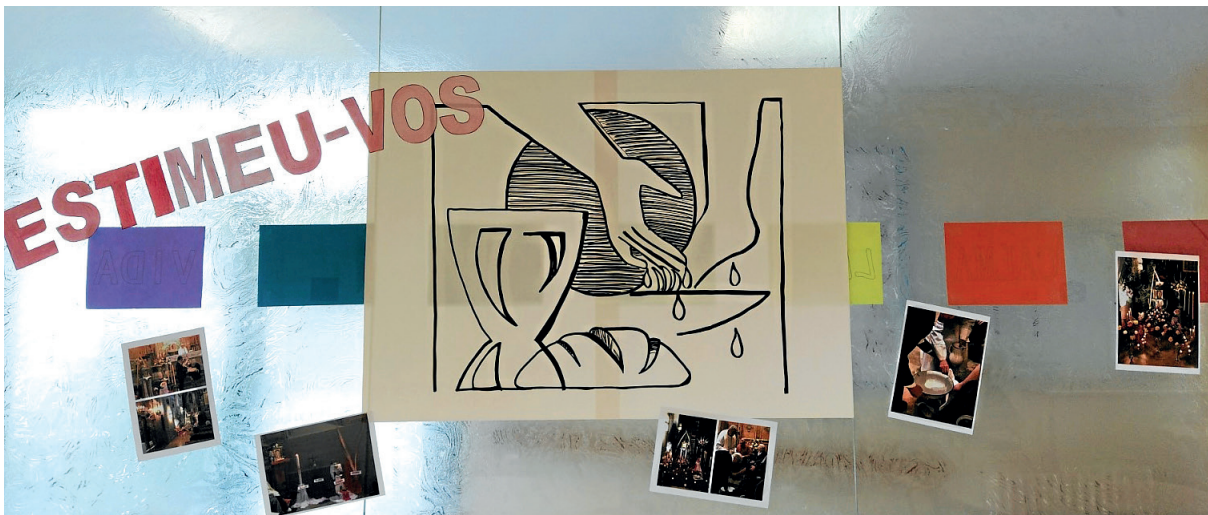
Sempre m'ha impactat de la processó del Sant Enterrament que es fa el Divendres Sant el silenci interior amb que les he viscut però sobretot la pujada del Crist Crucificat per les escales de la Catedral amb el redoblament dels tambors i el cant del credo. És un acte de fe i alhora d'esperança que l'any passat es va veure estroncat per un virus que ens ho ha capgirat tot. Em sembla que, el més important no és el camí que fem físicament en una processó sinó el itinerari interior

que anem recorrent i aquest el virus no el pot suspendre, això sí, ens ha obligat a reinventar-nos, fer servir la imaginació i viure de manera diferent, també en l'àmbit religiós.

Tornant la vista enrere, de tant en tant va bé, m'adono que l'experiència ha estat dolorosament enriquidora. Quan, en el Centre Geriàtric Maria Gay que és on visc, vam haver de posar en marxa totes les mesures de prevenció per la covid-19 que ens venien donades per salut, es començaven a tancar portes però, a dintre, les persones continuàvem tenint necessitats no només de cures sinó afectives, emocionals i també espirituals i religioses. Es van posar en marxa tot un seguit d'accions amb els professionals que hi treballen per tal de donar resposta, sempre limitada, a les necessitats que anàvem descobrint.

A nivell d'acompanyament espiritual i religiós es va treballar per tal que els canvis deguts a les restriccions sanitàries afectessin el menys possible... en realitat pensant en com vam viure la Setmana Santa va ser un esforç d'adaptació important. Es van poder tenir algunes xerrades via online i gravacions amb una voluntària, per el Via Crucis vam viure'l amb els joves de Catalunya i Balears per youtube, la missa normalment per la TV i després la possibilitat de combregar el Diumenge de Rams i el Diumenge de Pasqua, sempre per grups de convivència i respectant les mesures de seguretat. Amb les germanes de la comunitat vam estar confeccionant uns murals per tal de recordar els dies que estàvem vivint i anàvem dia a dia perquè la situació canviava per moments. Un altre moment important va ser quan acompanyava als familiars per tal d'acomiar-se de la persona que tenien ingressada aquí... vaig tenir l'oportunitat viure moments de comiat, de pregària, d'estimació... era estar trepitjant terra sagrada, moments molt íntims i alhora molt durs... per això, en aquest exercici de memòria agraïda que estic compartint amb vosaltres podria dir que tot aquest temps l'he viscut fent experiència del Dissabte Sant: la sensació de no entendre res del que està passant, la buidor que et deixa atordit sense saber què fer, i el viure entre el dolor de la incertesa i l'esperança del Diumenge de Pasqua que ja s'està obrint camí.

- Murals i cartells al menjador i capella per tal d'ambientar exteriorment i ajudar a que interiorment viure aquests dies amb la col.laboració dels residents al centre.
 - Xerrades gravades i per mitjà de Teams a grups de residents per àrees de convivència.
 - Via crucis dels joves de Catalunya
 - Comunió el diumenge de pasqua també per grups de convivència.
- Podria dir que he viscut aquesta setmana santa amb l'experiència del dissabte sant: sensació de no entendre el que està passant, entre el dolor la incertesa i l'esperança del diumenge de Pasqua .

CENTRAR LES COSES, FINS EN ELS PITJORS ESCENARIS

XAVIER SERRA I SAMBOLA

Confraria de Jesús Crucificat- Manaies de Girona

Quan et plantejes escriure sobre el que ha passat al món en els darrers dotze mesos, es fàcil caure en la temptació de que ha estat el pitjor des de fa un segle. De fet moltes cròniques periodístiques i múltiples suposats “experts” així ho reflecteixen en els seus comentaris.

Permeteu-me que malgrat la gravetat del que estem vivint faci una petita reflexió general abans d'entrar en com ho he viscut personalment des del punt de vista d'economista.

En el darrer segle hem viscut dues guerres mundials, a la primera van morir entre 15 i 20 milions de persones, i a la segona hi ha estimacions que van des de 50 fins a 100 milions de persones.

Es van produir danys colaterals, com desplaçats, exiliats, famílies separades que no es van tornar a veure mai mes, es a dir, una veritable tragèdia.

A Espanya, la Guerra Civil va provocar mes de 500.000 morts i també altres danys colaterals com les guerres mundials.

I per últim volia reflexionar sobre les conseqüències d'actuacions com els bombardejos atòmics de Hiroshima i Nagasaki que possiblement encara perduren.

Potser és que hem obtingut tal nivell de confortabilitat que les limitacions a les que ens sotmet la pandèmia se'ns fan intolerables.

En la meva feina d'economista he tingut experiències molt diverses i fins i tot diria que contradictòries.

Pel que fa a la forma personal d'afrontar-ho, diria que m'ha tocat fer-ho des de una certa normalitat. La feina no va canviar massa, ja que moltes vegades ja havia treballat des de casa.

Si a això hi afegim que les obligacions amb l'Administració es van mantenir, el dia a dia de la feina va canviar poc.

Diferent ha estat viure com moltes petites empreses, sobretot del ram de comerç i de la hosteleria, ambdós amb una ampla repercussió en d'altres sectors com la distribució, i un ampli ventall d'empreses de producció, no han pogut suportar la tensió financera i han acabat tancant.

Això em porta a fer un petit parèntesi i parlar de la posició que han mantingut les Entitats bancàries, que, com deia el meu avi, són l'exemple més clar de oferir-te un paraigües quan no plou. Segur que donaria per molt mes, i només volia introduir-ho com un element més.

Moltes altres empreses, no diríem que han fet l'agost, però quasi, com ha passat en el sector alimentari, o fins i tot en el sanitari, amb la disbauxa inicial del preu de les mascaretes. Tots recordarem les cues en els supermercats o les farmàcies, on molts dels articles s'acabaven com el paper de vàter, l'alcohol, etc...

Es a dir, que si ho centrem en el camp exclusivament econòmic, es donen tot tipus de situacions, ja que la meua feina ha variat poc, moltes empreses han pagat conseqüències irreparables i algunes han tret un bon profit de una situació que en principi era igual per a tothom.

I malgrat el que alguns puguin dir, per a molts petits empresaris, no era possible ni reinventar-se, la fulla de defunció ja estava escrita des del primer dia.

VIVIM L'ESPERANÇA D'UN FUTUR MILLOR

FRANCESC CAYUELA LÓPEZ

President de la Congregació de la Mare de Déu dels Dolors de Girona

L 1 de març del 2020, com cada primer diumenge de Quaresma, totes les congregacions, confraries i fraternitats de la Mare de Déu dels Dolors de Catalunya vam celebrar la nostra trobada anual. Fa molts anys vàrem constituir el Consell de Congregacions, que adoptà el nom més conegut de Servites de Catalunya. Sempre, aixoplugats i amb el suport de l'Orde dels Servents de Maria (dels Servites), amb seu a l'Estat espanyol, però ara amb dependència d'Itàlia en desaparèixer l'anomenada «província» espanyola.

L'any passat, amb motiu de la vint-i-cinquena trobada es va decidir que la celebració es faria a Montserrat, en record de l'acte fundacional que va tenir lloc allà mateix. Vam assistir una vintena de congregacions de diferents punts de Catalunya, que vam ser rebudes en audiència i, posteriorment, en una trobada privada, per l'abat Josep Maria Soler, pel bisbe de la diòcesi Agustí Cortés i per un frare servita que va venir expressament des d'Itàlia per acompanyar-nos. Ens varen fer uns parlaments i unes aportacions molt interessants i sàvies. Després vam assistir a la missa conventual, vam celebrar l'assemblea general del Consell i després d'un dinar de germanor, en una de les capelles exteriors de l'abadia, vàrem celebrar el Res de la Corona Dolorosa. Va ser una jornada fraterna, emotiva i de profunditat religiosa, i, tot i que les notícies ja feia dies que parlaven de la COVID-19, res ens feia pensar que, quinze dies després, començaria un llarg confinament i un sobtat canvi de comportaments i hàbits que la pandèmia ens ha obligat a dur a terme.

Durant tot aquest any, la nostra congregació no ha pogut dur a terme cap dels seus actes habituals a l'església dels Dolors. L'excepcionalitat en què vivim s'ha traduït en la suspensió, d'una banda, dels actes de Setmana Santa (el quinari,

amb el colofó del Divendres de Dolors) i, de l'altra, de la celebració de la festivitat de la Mare de Déu dels Dolors del 15 de setembre. Les restriccions de les autoritats sanitàries i el sentit comú així ho aconsellaven. Tots hem patit, directament o indirecta, els efectes d'aquesta pandèmia. El nostre modus vivendi habitual ha canviat radicalment. A poc a poc, a la força i sense més remei, hem après a conviure amb aquesta nova realitat. Un record emocionat a tots els qui ens han deixat, als qui pateixen la malaltia i a les seves famílies. Però tenim molta confiança en els científics que, des del primer dia, van començar a treballar per buscar un remei. La seva tasca aviat començarà a donar fruits. Les diferents vacunes que ja estan a disposició de la població cal que es generalitzin i estiguin a l'abast de tots els habitants del món. Però la guàrdia no es pot abaixar i hem de continuar essent molt respectuosos amb les normatives sanitàries i amb els nostres hàbits quotidians. Després d'aquesta Setmana Santa, tenim l'esperança que les coses començaran a canviar. I que en un futur molt proper podrem tornar a celebrar, amb normalitat, però amb les precaucions que calguin, totes les activitats de les nostres confraries, congregacions i de la Setmana Santa del 2022. Aquest any 2021, totes les confraries han treballat de valent per aconseguir mantenir un mínim d'actes exteriors de la Setmana Santa gironina. La implicació de tots els confreres i de la Junta de Confraries ha estat cabdal.

Aquesta Setmana Santa del 2021 la viurem millor que la del 2020, però no hem d'oblidar que l'esperit, el significat i l'objectiu d'aquests dies sants sempre són els mateixos, independentment dels condicionaments exteriors. L'hem de viure profundament, que ens ajudi a meditar, que ens ajudi a reflexionar i que ens ajudi a ser més bones persones. Pensant en com millorar aquesta nostra societat i ajudant a qui més ho necessiti, als qui tenim més a prop i als qui viuen lluny de casa nostra.

L'exemple de Crist a la creu i de la Mare de Déu dels Dolors ens ha d'acompanyar i guiar sempre. Bona Setmana Santa.

UNIVERSITAT I ESPORT

ÈLIA ROVIRA BO

*Estudiant de 4t curs del Grau de Biotecnologia per la Universitat de Girona
i atleta del Grup Excursionista i Esportiu Gironí*

Sembla mentida que hagi passat un any. Un any perdut. Un any invisible, 'robat' per una pandèmia que ha despulat la nostra fragilitat, la de les persones, que més preocupades d'ensenyar les coses bones, ens hem vist amenaçades per un perill imperceptible als cinc sentits. Poques coses generen tanta por com la inseguretad. Per la salut, per la feina, pel futur. Això és el que més em va preocupar en el moment que vaig ser conscient del que passava, el dia que es va decretar l'estat d'alerta.

I ara què? Hem après que no és fàcil passar de viure a l'aire lliure a tancar-se entre quatre parets, encara que siguin les de casa teva. I amb 21 anys encara costa més, quan el cos i el cap et demanen llibertat, també de moviment.

Al març de l'any passat, estava a punt d'afrontar els dos reptes més importants, els exàmens de la universitat i les competicions d'atletisme.

En un obrir i tancar d'ulls, la pista de Palau es va empetitir a les mides de l'habitació, del menjador de casa i l'aparcament. Els primers dies gairebé no vaig ni entrenar.

Un dels avantatges d'aquesta situació, per trobar-ne un, és que vivim connectats, fins i tot en la distància. A través de les plataformes digitals vam mantenir el contacte constant amb l'entrenador i la resta dels companys. Cada dia una estona i més pel fet o necessitat de veure'ns, que

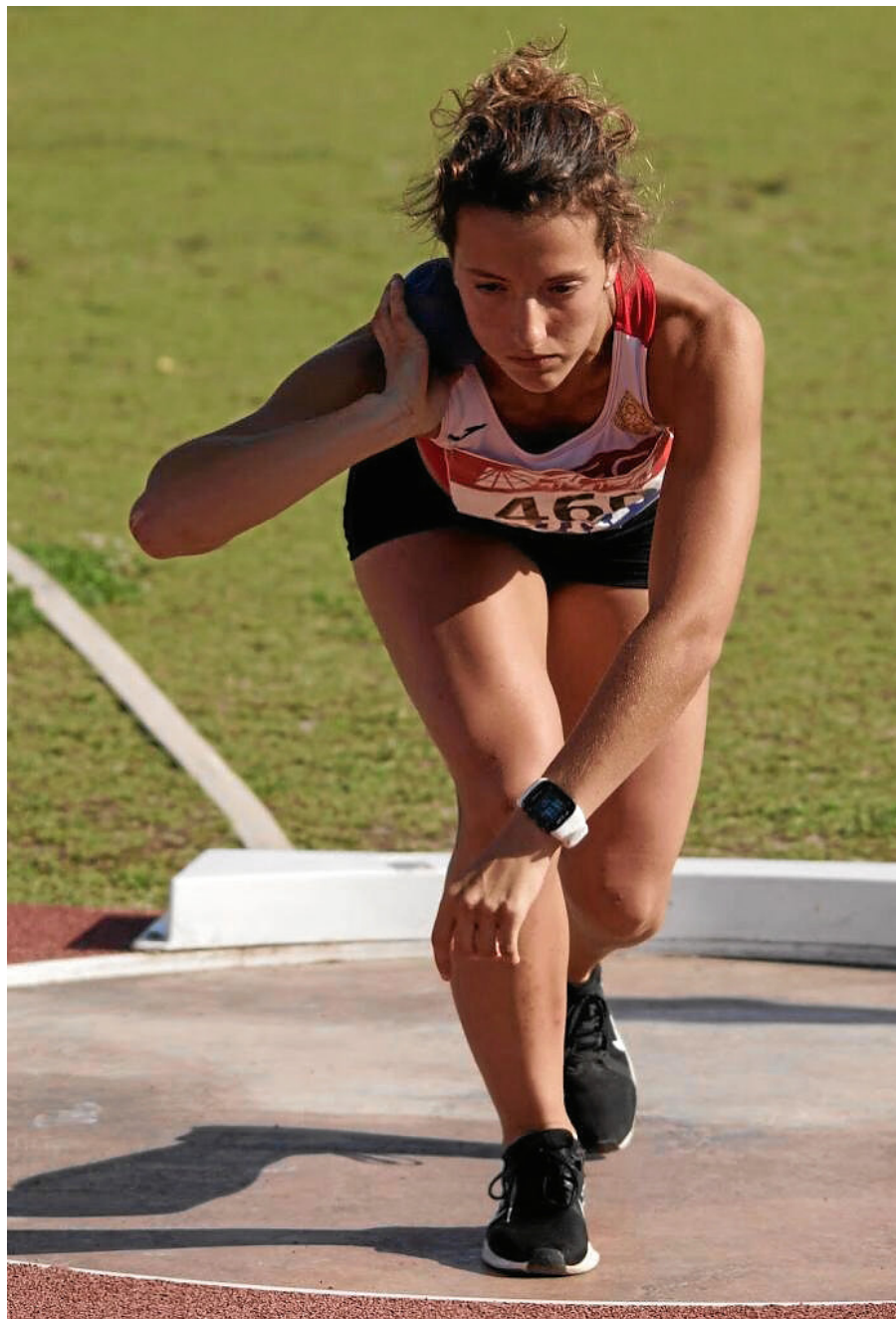
d'entrenar. Utilitzant el pal de l'escombra, una garrafa d'aigua i fent unes marques a terra i la paret, juntament amb la meua germana, vam simular un camp de proves d'heptatló. A l'abril fins i tot, vaig participar en una competició virtual organitzada per la Federació Espanyola d'Atletisme, quedant per davant dels millors atletes de l'estat, campions internacionals.

Soc afortunada, ja que amb la primera fase de la reobertura ja vaig poder tornar als entrenaments. Amb grups reduïts, gairebé de forma individual i sense materials. I per descomptat sense previsió de competicions. L'objectiu principal era tornar a agafar la forma, la mental més que la física. Quan ets esportista, els objectius et marquen les rutines i fins i tot la motivació. Es feia molt difícil trobar estímuls. Insisteixo en l'avantatge de la meua disciplina, l'atletisme. Sent a l'aire lliure, l'afectació a causa de les restriccions, no ha estat tan agressiva.

Passat l'estiu es van començar a definir les dates dels campionats aplaçats per la pandèmia.

Poc m'hauria imaginat que l'any més difícil de la meua vida, seria alhora, el més exitós de la meua carrera. Campiona de Catalunya d'Heptatló i quarta d'Espanya a l'aire lliure, aconseguint també el Campionat de Catalunya i el lloc 5è al Campionat d'Espanya en pista Coberta, sempre millorant la meua marca personal.

Buscant paral·lelismes amb l'esport que practico, crec que la carrera contra la Covid-19 és de llarga distància. Encara queda camí per recórrer.

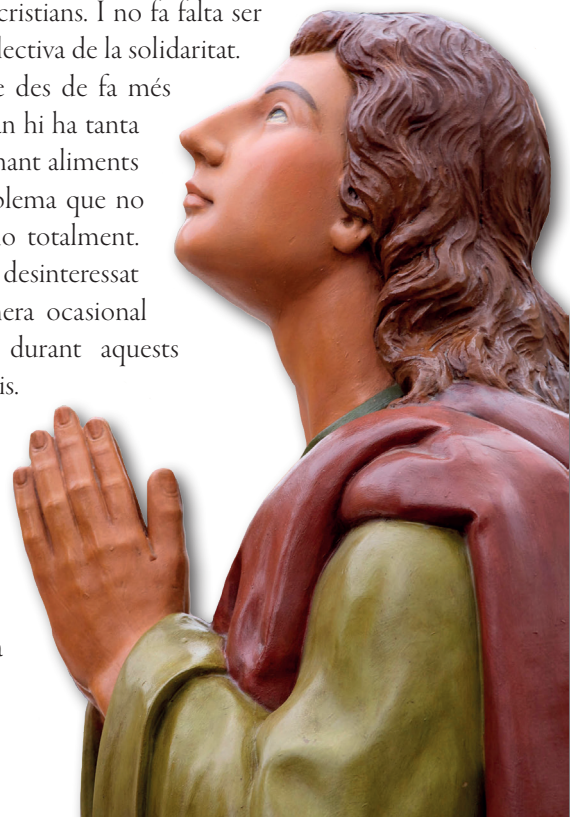
JUSTÍCIA? BENEFICÈNCIA?: SOLIDARITAT!

FREDERIC GÓMEZ PARDO

President del Banc dels Aliments de les Comarques de Girona

Tinc la impressió que la beneficència està com molt devaluada. No sé per què; potser perquè s'entén malament o perquè serveix d'autojustificació per no col·laborar. Una vegada li vaig sentir dir a Victoria Camps, catedràtica d'Ètica i ex senadora, que "Promoure la justícia és missió de les administracions de l'estat; i la missió de les ONG's és la beneficència, mitjançant la qual se supleix a la justícia, o es va més enllà de la mateixa quan falla l'acció de l'administració". Estic d'acord: la beneficència, apel·latiu amb el qual s'ha qualificat durant moltíssims anys l'acció social de l'Església, no és una altra cosa que la vivència de manera col·lectiva i institucionalitzada de les obres de misericòrdia, proclamades per Jesús com a obligació per a tots els cristians. I no fa falta ser creient per a viure-la: per als que no ho són, poden entendre-la com la forma col·lectiva de la solidaritat. Treballo en una ONG, el Banc d'Aliments de les Comarques de Girona, que des de fa més de 32 anys lluita contra la injustícia que suposa el malbaratament d'aliments quan hi ha tanta fam en el món, i fa beneficència "donant menjar als que passen gana"; proporcionant aliments a les famílies que els necessiten, suplint a l'estat en l'erradicació de la fam, problema que no conec cap govern ni partit polític del món que hagi aconseguit solucionar-ho totalment. I a més promou solidaritat, ja que la seva missió la compleix gràcies al treball desinteressat d'una cinquantena de voluntaris permanents, i d'uns milers més, que de manera ocasional col·laboren en altres activitats periòdiques, com el "Gran recapte", que durant aquests últims anys ha comptat amb la participació de més de 4.000 voluntaris. Doncs bé, un bon número d'aquests voluntaris són membres de confraries i institucions de la Setmana Santa de Girona; que bé col·lectivament o amb la participació individual dels seus membres, des de fa anys, al costat de molts altres voluntaris d'altres institucions, fan possible el "Gran recapte", que celebrem durant el mes de novembre, i que alguns consideren "una de les majors expressions de solidaritat de la societat gironina". És aquest fet el que justifica aquest article en aquesta publicació; i, -perdó per la referència

personal-, també per la meua vinculació a la Setmana Santa, com a confrare de la Confraria de Sant Isidre i San Galderic, col·laborador anual de la Confraria de Jesús i els Nens, i relacionat amb els Manaies de Sant Daniel. Potser els voluntaris de les confraries l'any passat no van poder prestar la seua col·laboració personal en la Gran Col·lecta, ja que per causa de la pandèmia i per a evitar els contagis, aquesta es va realitzar de manera virtual i sense la seua presència física, però estic segur -tinc constància d'això- que sí que van participar amb les seves aportacions econòmiques en els caixers dels supermercats o a través dels canals "en línia"; per la qual cosa aprofito per a donar-los les gràcies, tant per aquestes aportacions com per les seves col·laboracions presencials en edicions anteriors.

Fa pocs dies, d'un diari, en varen preguntar: com veiem el 2021 des del Banc d'Aliments. Vaig considerar com la pandèmia estava condicionant el nostre treball; abans que esta comencés, ateníem necessitats alimentàries d'unes 31.000 persones; l'aparició del virus, a més d'enviar a casa molts voluntaris en situació de risc, ha incrementat un 33% el nombre de persones beneficiades (actualment més de 42.000). Per sort, van aparèixer més voluntaris i, gràcies al augment d'aliments que aconseguirem de diferents fonts, vam poder distribuir un 50% més d'aliments. Posteriorment el Gran Recapte ens ha permès aconseguir unes de 570 tones d'aliments (un 33 % més que en el 2019), a més d'una ajuda extraordinària de la Generalitat, la qual cosa assegura cobrir les necessitats, al menys fins a finals de la primavera.

Tot això, i confiant en la continuïtat de la solidaritat de la societat gironina, ens permet veure el 2021, malgrat les circumstàncies, amb una confiança esperançada.

ROLL-UPS DE LES CONFRARIES

Donat que aquest any els Passos no poden sortir dels Dolors, la Junta de Confraries ha pensat de quina manera podríem acostar les imatges de les Confraries de Girona al poble. I se li va ocórrer fer uns rollups, que són com uns enrotllables amb unes imatges molt boniques, de cada una de les confraries, a fi de poder veure algunes imatges més representatives d'elles, juntament amb el seu escut.

Us presentem aquí tots ells i, d'una manera física, els podreu veure en algunes esglésies de Girona al llarg d'aquesta Quaresma i Setmana Santa.

Setmana Santa GIRONA

UNTA DE CONFRARIES GIRONA

CONFRARIA DE JESÚS I ELS NENS

Setmana Santa GIRONA

UNTA DE CONFRARIES GIRONA

CONFRARIA DE SANT HONORAT

Setmana Santa GIRONA

UNTA DE CONFRARIES GIRONA

CONFRARIA DE SANT ISIDRE I SANT GALDERIC

Setmana Santa GIRONA

UNTA DE CONFRARIES GIRONA

CONFRARIA DE JESÚS CRUCIFICAT - MANAIES DE GIRONA

Setmana Santa GIRONA

UNTA DE CONFRARIES GIRONA

CONFRARIA DEL SILENCI

Setmana Santa GIRONA

UNTA DE CONFRARIES GIRONA

CONFRARIA DE LA SANTA FAÇ

Setmana Santa GIRONA

UNTA DE CONFRARIES GIRONA

CONFRARIA DE LA PASSIÓ

Setmana Santa GIRONA

UNTA DE CONFRARIES GIRONA

ARXICONFRARIA DE LA PURÍSSIMA SANG

Setmana Santa GIRONA

UNTA DE CONFRARIES GIRONA

ARXICONFRARIA DE LA PASSIÓ I MORT DE NOSTRE SENYOR JESUCRIST

Setmana Santa GIRONA

UNTA DE CONFRARIES GIRONA

CONFRARIA DEL DAVALLAMENT

Setmana Santa GIRONA

UNTA DE CONFRARIES GIRONA

IL·LUSTRE I VENERABLE CONGREGACIÓ DE LA MARE DE DÉU DELS DOLORS

Setmana Santa GIRONA

UNTA DE CONFRARIES GIRONA

CONFRARIA DEL SANT SEPULCRE

TAMBÉ HI SERÀS!

El Divendres Sant no hi ha Processó.
Però venerarem la Creu en un acte molt especial.
No hi podrem ser-hi tots,
malgrat la voluntat de voler-ho.

Però hi seràs d'una manera especial,
com una llantió que crema
a les escales de la Catedral,
al peu de la Creu.

Hi serem junts, units,
cantant el Crec en un Déu,
amb el cor
i l'esperit.

Sant Divendres!
Santa Pasqua del Senyor!

COL·LABORACIONES

CONSIDERACIONS EN TEMPS DE PANDÈMIA

JOAQUIM NADAL I FARRERAS

Director de l'Institut Català de Recerca en Patrimoni Cultural - CERCA

Ara ja fa un any que, de diverses maneres, la pandèmia ha afectat les nostres vides, les nostres rutines, els nostres hàbits. Hem vist restringida la nostra llibertat. S'han alterat els nostres costums. El confinament total d'ara fa un any va ser d'una extrema duresa i d'un fortíssim impacte; era dur, però les normes eren clares. Després van venir les mesures parcials i una geografia variada per territoris de confinaments en graus diversos. No hem pogut anar a comprar sempre que hem volgut, no hem pogut sortir a passejar sempre que hem volgut, no hem pogut anar a esmorzar, dinar, berenar o sopar sempre que hem volgut. Ni tan solament hem pogut anar a treballar sempre que hem volgut.

L'impacte és greu i enfilem ja la segona primavera, la segona Setmana Santa parcialment confinats. Hi ha un impacte econòmic indubtable: botigues tancades, negocis arruïnats, regulacions d'ocupació (ERTOS i EROS), autònoms endeutats i desesperats, famílies senceres en risc... No només això, sinó que ara s'hi afegeix una fatiga social i mental. Hi ha un cansament social assumit en alguns casos pacientment i pacífica i, en d'altres, amb irritació i rebel·lia.

I, malgrat tot, es dibuixa una geografia dual del confinament: ha afectat més greument els centres urbans i comercials que els polígons industrials i logístics. De fet, no s'ha interromput ni la cadena de producció industrial —afeblida, això sí— ni la cadena alimentària.

Vull subratllar dues circumstàncies que marquen un fet diferencial amb altres pandèmies anteriors. La primera és el fet que la societat actual està més informada, més connectada en temps real: l'accessibilitat visual és instantània; estem tancats i alhora connectats amb el món. La segona, ara per ara, que en cap moment hi ha hagut desabastiment: la cadena alimentària ha mantingut les seves prestacions i ens hem escapat dels pànics de l'acaparament i del risc d'escassetat. El coixí social ha funcionat de forma imperfecta, però ha parat el cop. Una altra cosa és a quin preu i quant de temps caldrà per articular una recuperació efectiva. No sabem ni qui ni com es pagarà la factura de la pandèmia i és de tèmper que paguin com sempre els més febles de manera que uns en sortiran enfortits i, d'altres, molt afeblits.

Ens han recordat que això de les pandèmies i de les crisis alimentàries i demogràfiques no ve de nou. Durant molt de temps el cicle fatídic de les penúries alimentàries, dels problemes de salubritat i de la difusió de la pesta i les altes mortalitats que això comportava ha estat un fet establert, reiterat, i els seus efectes en unes societats molt més fràgils i menys preparades en tots els aspectes provocaven uns daltabaixos de grans proporcions.

Pensar en el passat ens obliga a reconèixer els qui han ensenyat a recollir les dades, les informacions i les contradiccions dels cicles catastròfics passats, d'entre els quals cal destacar la pesta negra de 1348, la pesta de 1650 a 1654, la febre groga de 1821, el còlera de 1833-1835 i de 1853-1856 i la grip espanyola de 1918, com a mínim. Cada un d'aquests episodis ha posat un contrapunt al creixement de la població. Jordi Nadal Oller, recentment traspassat, ens ho ha ensenyat de manera reiterada.

Abans, però, ens ho havien ensenyat totes les *topografias médicas* que tractaven de vincular població i salut i establir una correlació entre l'alimentació, la salut i la mortalitat. En el cas de Girona vull recordar ara Francisco Campderà y Camín, que el 1849 va publicar la seva *Indagación estadística acerca de la reproducción y mortalidad en la Ciudad de Gerona y en la villa de Lloret de Mar en el siglo último y en los siete primeros años del actual*. Campderà té el mèrit d'associar les crisis demogràfiques als preus del blat i anticipa així un mètode d'anàlisi que molts anys més tard popularitzaria la història econòmica i demogràfica. Campderà fa una incursió al segle XVII, justament per singularitzar la pesta de 1650 a 1654 i assabentar-nos a partir dels registres parroquials que, a Girona, que el 1651 comptava amb 884 focs, van morir com a mínim 599 persones el 1650, 199 el 1651, 196 el 1652 i 285 el 1653. Les dades qualitatives que aporta Campderà per a aquesta pesta (el testimoni del rector de Sant Feliu, per exemple) i l'estudi que va fer fa temps Jordi Nadal ens aproximen a una pugna que té ressonàncies molt actuals: els jurats de Girona es resistien a reconèixer el contagi de pesta per mantenir oberta la ciutat i l'activitat econòmica. Al final, però, es van haver de rendir a l'evidència i tancar les portes de la ciutat!

Hem de recordar també l'aportació que va fer a finals del segle XIX Manuel de Chía amb el seu treball *Contribución a la epidemiología histórica de la provincia de Gerona*, publicat a Girona el 1901, que recollia la sèrie publicada al butlletí del Sindicato Médico i al del Col·legi de Metges de 1897 a 1899. Amb les seves dades, Ramon Alberch i Narcís Castells reporten 63 episodis entre els segles xv i xvii, a més dels que ja coneixem del segle xiv i els que vindran més endavant fins a l'actualitat, al seu llibre sobre *La població de Girona (segles XIV-XX)*.

Les lliçons del passat, els mètodes de confinament, l'aïllament de les persones contagiades, els sistemes per combatre la pesta i les epidèmies en èpoques d'una farmacologia precària i molt abans de l'arribada de les vacunes ens haurien de permetre entendre millor l'episodi que estem vivint i extreure'n conseqüències per tal de reaccionar adequadament en el terreny individual i en el col·lectiu.

Cal, sobretot, que siguem capaços de superar l'estress psicològic i de recuperar la normalitat tranquil·lament.

Mentre, deixem que la Quaresma i la Setmana Santa, des del recolliment i sense manifestacions exteriors, ens recordin a l'escala contemporània el sacrifici del Via Crucis. El suplici i el sacrifici de la creu prenen en el segle XXI noves formes i exigeixen l'adaptació de tots als nous temps.

SETMANA SANTA EN STREAMING DES DE LA CATEDRAL DE GIRONA

XAVIER ROCA I BAS

Delegat de l'Oficina de Comunicació del Bisbat de Girona

Un any després de l'inici de la pandèmia, miro enrere i penso en el gran sobresalt que va suposar el confinament que es va viure en tots els nivells de la societat. De cop i volta, el món es va paraitzar, es va parar en sec, sobretot durant els primers dies i setmanes. L'Església no en va ser cap excepció. I dintre les mesures, en va destacar la supressió de totes les celebracions, dispensant els fidels del precepte dominical.

Com a responsable de comunicació del Bisbat de Girona, aquella conjuntura tan excepcional va suposar un gran repte. Les primeres hores van comportar un mar de trucades, missatges de WhatsApp, mencions a les xarxes socials... Hi havia tal desconcert que el dilluns mateix, primer dia laboral amb tota la societat en parèntesi, vam convenir amb el bisbe de Girona, Mons. Francesc Pardo, d'adreçar un missatge en vídeo als fidels per encoratjar-los a no perdre l'esperança. "Aquests dies estem confinats a casa i caldria que també fossin dies viscuts amb serenor, pau i profit per la pròpia vida", afirmava, i afegia: "Estimats diocesans, m'atreveixo a dir-vos en nom de Jesús: No tingueu por, Ell està al nostre costat. Confiem en Déu i confiem els uns amb els altres per afrontar i vèncer aquesta pandèmia."

Tot i el confinament, però, l'Església no va "tancar". Alguns temples es mantenien oberts perquè qui ho desitgés pogués anar-hi a pregar, i els capellans seguien atents a les necessitats espirituals i materials dels seus feligresos. Al mateix temps, Càritas i el servei d'assistència religiosa als hospitals redoblaben els esforços davant la crisi sanitària i social que s'iniciava, i les parròquies es reorganitzaven a través de les noves tecnologies per seguir oferint acompanyament i catequesi.

Ja havíem entrat a la Quaresma, i les mirades es dirigien cap a la Setmana Santa que començava a treure el nas. En aquell moment, tot feia pensar que el confinament més estricte es podria allargar dues o tres setmanes a molt estirar, però que a principis d'abril ja estaria tot més encarrilat. Però res més lluny de la realitat. Així que es va posar sobre la taula la possibilitat de portar les celebracions cabdals d'aquells dies a les llars dels fidels de forma telemàtica. El bisbe Francesc ens ho demanar expressament: volia que, malgrat les restriccions per la pandèmia, es pogués viure la Setmana Santa des de casa i amb un accent gironí. El capítol de la Catedral de Girona i el Bisbat ens vam posar a treballar per poder oferir les retransmissions en directe de les principals celebracions d'aquells dies a través del canal de YouTube diocesà, que no cal dir que va experimentar, de sobte, un creixement molt significatiu en el nombre de seguidors.

Les celebracions del Diumenge de Rams, la Missa Crismal, la Cena del Senyor, la Passió del Senyor, la Vetlla Pasqual i el Diumenge de Pasqua, totes elles presidides pel Bisbe de Girona, van ser seguides per prop de 200 espectadors de mitjana i amb pics de més de 300 espectadors en directe. Al cap de pocs dies, els vídeos de les sis retransmissions ja superaven les 7.300 visualitzacions. Aprofito aquestes línies per fer un agraïment especial a en Gustau Torres i l'Eduard Llinàs, que van saber treballar colze a colze per poder oferir aquest servei, aprofitant les possibilitats que avui en dia ens ofereixen les noves tecnologies.

Tant de bo que enguany es pugui viure una Setmana Santa una mica més presencial -tot i que la pandèmia encara segueix causant estralls-, amb l'esperit i l'esperança de recuperar ben aviat la plena normalitat.

Centre d'Estudis de la **Setmana Santa**
GIRONA

CENTRE D'ESTUDIS DE LA SETMANA SANTA

DEVOCIÓ RELIGIOSA A LA CIUTAT DE GIRONA DURANT LA PANDÈMIA DE 1650

RAMON MUNTADA I ARTILES

President de la Arxiconfraria de la Puríssima Sang i

Director del Centre d'Estudis de la Setmana Santa

La ciutat de Girona de l'any 2020 no pogué viure als seus carrers la Processó del Sant Enterrament. La pandèmia no és nova a casa nostra, ja que s'han complert 370 anys d'una altra terrible pesta que flagel·là la nostra ciutat. Essent la societat de 1650 molt diferent de l'actual, la mort —aleshores i ara— resulta un malaurat denominador comú igual d'actual. La crònica de l'època que avui conservem indica que la primera mort esdevingué el dia 20 d'abril. La primera víctima d'aquella malura fou un infermer de l'antic Hospital de Santa Caterina. Atribuïren l'origen del contagi a Girona amb la compra a Tortosa d'una roba infectada d'algun soldat. Tanmateix, el mes de desembre de l'any 1648 la pesta —que venia prèviament d'altres territoris— arribà a Catalunya. Si bé la Crònica de Jeroni del Real manifesta que hi hagueren fins a 1.500 morts, dita xifra ha estat matisada per Pla Dalmau el qual manté que foren 1.440 i Josep Clara acota aquelles defuncions a 610 persones.¹

Essent l'objectiu de la present aportació analitzar la pandèmia de 1650 a Girona des de l'òptica de la religiositat popular, ens remetem a estudis ja publicats que analitzen aquella pandèmia des d'altres punts de vista.² Interessa tanmateix

1. La crònica de Jeroni de Real 1626-1683 en fa explícita referència. Així ho podem observar en l'obra de Joan BUSQUETS DALMAU, *La Catalunya del barroc vista des de Girona. La crònica de Jeroni de Real (1626-1683)*, Tom I, Ajuntament de Girona - Publicacions de l'Abadia de Montserrat, Barcelona, 1994, 427. Pel que fa a Josep Maria PLA DALMAU, *Girona en el transcurs del temps*. Dalmau Carles Pla, SA Girona 1984, 201, manté una xifra lleugerament menor bo i manifestant que de cada sis gironins en morí un. Mentre que resulta més ajustada l'estadística que en fa Josep CLARA, «La Pesta del 1650. La desigualtat davant la mort i aspectes religiosos», *Estudi General*, núm. 2, Girona, 1982, 169.

2. Més enllà de les referències que ressenyem en la present aportació, és en relació amb la pandèmia de 1650 que ha estat estudiada des de diferents punts de vista que —anant més enllà de la visió religiosa que aquí tractem— interessa deixar-ne nota de la seva constància en els següents treballs:

efectuar unes pinzellades de dita pandèmia en una dimensió de devoció religiosa. Així doncs, en aquella Girona del segle XVII existia ja llavors la Confraria de la Puríssima Sang (fundada el segle anterior, el 1568).³ Tot amb tot, no li devia resultar un fet aliè a dita confraria d'aleshores —constituïda amb l'objectiu d'acompanyar els reus a la mort a part de sortir en processó el Dijous Sant— les sensibilitats que podrien suposar aquella pandèmia.⁴ En aquest sentit, llegim en Josep Clara fins a quin punt la imminència de la mort estimularia els sentiments religiosos de manera individual amb l'instrument jurídic dels testaments amb la incorporació de llegats de dimensió religiosa, amb aniversaris i misses a l'altar de la Puríssima Sang.⁵ Resulta tanmateix interessant tenir present el dietari inacabat de Fran Abdon sobre la pesta a Girona que es troba a l'Arxiu Municipal de Girona en el qual es reporten certes vivències devocionals a l'antic convent de Nostra Senyora del Carme on resaven a diversos altars, entre els quals, al del Crist de la Sang, al de Sant Sebastià, al de Nostra Senyora dels Desemparats i dels Socors.⁶

Resulten alhora ben interessants els compromisos que de manera col·lectiva i oficial assumiren i que llegim en Clara que ens indica que el dia 15 d'agost les autoritats locals feren el vot: «*davant l'altar major de la Seu, per implorar la intercessió de la Immaculada i de Sant Francesc de Paula en el sentit que cada any assistirien a les vigílies i completes del 8 de desembre amb la mateixa solemnitat, festa i joia amb què llavors era celebrada la festa de Corpus, i que l'endemà acudirien a l'ofici, acompanyats del major nombre d'insaculats amb làliga, els gegants i el drac*».⁷ Alhora, hi llegim que

– Manuel DE CHÍA BAJANDAS, «Contribución a la epidemiología histórica de la provincia de Gerona» en *Boletín del Colegio de Médicos de la provincia de Gerona IV*, Girona, 1899.

– Jordi NADAL OLLÉ, «Última pandèmia de pesta a Catalunya 1650-1654» en *Congrés Internacional d'Història de la Medicina Catalana*, Barcelona, 1977.

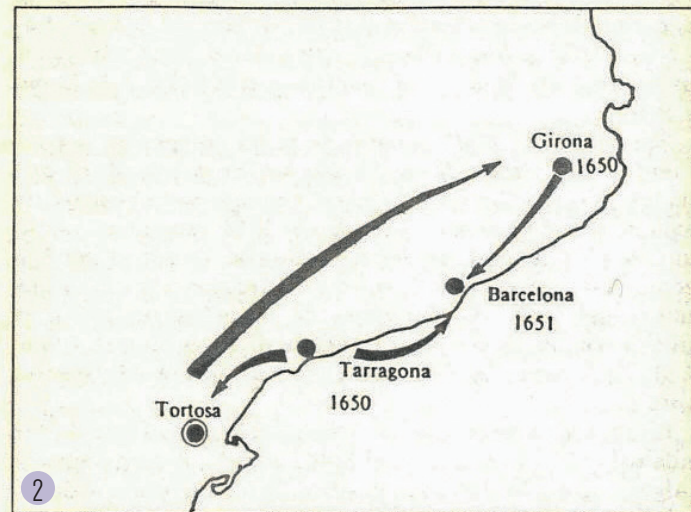
3. Si foren fundades durant el s. XVII, en el període de la Pesta de 1650 encara no existia ni l'Arxiconfraria de la Passió i Mort de Nostre Senyor Jesucrist (fundada el 1685), ni la Venerable Confraria de la Mare de Déu dels Dolors (fundada el 1687).

4. Xavier TORRES, *Girona al segle XVI (1519-1599)*. Quaderns d'Història de Girona. Ajuntament de Girona - Diputació de Girona, 2017 Girona, pp. 8 i 9 en relació amb les pp. 74-75. Resulta ben interessant l'estudi del període que efectua tota vegada que l'autor fa esment de les pràctiques devocionals de la confraria en aspectes com la caritat i l'assistència i alhora ens fa avinent l'existència de diferents brots de pesta que assolaren Girona durant el segle XVI durant diferents anys 1521, 1563-1564, 1580, 1589.

5. De manera semblant als s. XVII, val a dir que ja durant l'anterior pesta de 1348 la imminència de la mort també va atiar un sentiment d'espiritualitat expressat en llegats i disposicions testamentàries. Així ho veiem en Christian, GUILLERÉ, *Girona Medieval*. Quaderns d'Història de Girona. Ajuntament de Girona - Diputació de Girona, 1991 Girona, 60-61, en què comenta que aquella pesta soferta i els seus estralls repercutí en l'enorme quantitat de testaments.

6. Roser JAUME MASSANA – Pablo GASCÓN ROMERO, «A Girona hi ha contagi! La vida dins i fora de la ciutat empestada» Actes del IV Congrés d'Història de Girona, «La Girona del barroc. El barroc català» (Girona, 24, 25 i 26 de novembre de 2011) *Annals de l'Institut d'Estudis Gironins*. Vol. LIII, 2012, 277. En fan esment i reproduïxen literalment les notes manuscrites que porten per títol: «*Codem aportave lo pare fra Abdon caputxi de les bales de roba se treyan de les casas que ell acistia per ferias netejar y perfumar: Codem segon*». Dit document es troba al lligall de Documentació relativa a Esglésies i Convents (AMG).

7. CLARA, «La Pesta», 175. Igual que Clara, també PLA DALMAU, *Girona en el transcurs del temps*, 201 apunta en el mateix sentit tota vegada que ens manifesta que «*S'establí un nou "Vot" de la ciutat; el 15 d'agost de cada any se celebrava una processó tan solemne com la del Corpus*».

1. Taula escultòrica que formava part del retaule de Sant Sebastià de l'artista Tramulles venerat antigament a l'església del Carme de Girona i que actualment s'exposa al Museu d'Art de Girona. Fotografia gentilesca de "Pedres de Girona".

2. Mapa del recorregut de la pesta de 1650 segons l'estudi efectuat per Joan Busquets Dalmau.

3. Talla barroca de l'antic Sant Crist de la Sang. Venerada fins l'any 1936 a la capella de la Reial Confraria de la Puríssima Sant de N.S.J. a l'Església de la Mare de Déu del Carme de Girona.

dites autoritats locals es van comprometre a guardar i fer guardar la festa de Sant Francesc de Paula com si fos diumenge i assumint encara com a dos vots més, un a favor de Sant Josep i l'altre amb el finançament per la construcció de l'altar major del convent de Santa Clara sota l'advocació de la Immaculada.⁸

És plausible la necessitat de pràctiques religioses en aquell context de fam, guerra i desnatalitat on campà la pesta.⁹ No en va, durant el mes de maig i en el terreny de les manifestacions públiques, durant la pandèmia de 1650 es succeïren nombroses mostres de pietat popular en forma de processons.¹⁰ Fomentà processons a la ciutat de Girona¹¹. Conflüïren sentiments de forta devoció de què s'en fan ressò Joan Busquets i Antoni Simon a través del mateix Jeroni Real quan del mes de maig en destaca sis esdeveniments que seguidament reproduïm literalment:

“A tres, se féu una solemne professó, aportant los caps de sant Grato y sancta Eufrosina y las reliquias dels sancts quatre màrtirs y, a la iglesia de sant Feliu, prengueren lo cap del gloriós sant, portant-ho tot junt ab un berart quatre capellans, assistint-hi los Jurats ab tàlem, atxetas, convents y confrarias.

A deu lo carrer de las Ballesterias, ab lo Christo de la Sanch de Ihesuchrist y la imatge de sancta Anna, capellans y molta gent, anaren ab professó a la capella de sancta Anna de Montfullà, hagué-y alguns diciplinats, a la tarda plogué un poch.

A devuyt se féu una professó molt devota que partí de la Sanch de Ihesuchrist y anà als caputxins, que estava patent lo Sanchtíssim Sagrament, y de aquí a la Seu y sant Narcís, y tornà al Carme, anant-hi totas las donas dels carrers y cada hu aportava un Christo, ab minyonas vestidas de blanch y devant també minyons aportant lo Christo de la Sanch ab moltas atxas. Hagué-y vint-y-set diciplinats.

A vint-y-dos tornà comensar lo torn de traure lo Sanctíssim Sagrament y així mateix, assistint als oficis los Jurats y los carrers, ab Christo y minyonas blanchas y per més honestedat portavan uns vels negras davant la cara. Tenian la oratió de las sinch a las sis.

8. És en aquest punt que Clara ens fa una remissió a les aportacions d'Enric Claudi GIRBAL, «Voto de la Ciudad del 2 de abril» en *Revista de Gerona VIII* (1884) així com Lluís BATLLE, «El retaule major del monestir de Santa Clara de Girona, obra de Pau Costa» en *Anales del Instituto de Estudios Gerundenses XXIV* (1978).

9. Joan BUSQUETS DALMAU – Antoni SIMON TARRÉS, *Girona al segle XVII. Quaderns d'Història de Girona*. Ajuntament de Girona - Diputació de Girona, 1993 Girona, 14. Ens indiquen les conseqüències demogràfiques que tot això suposà el 1650 i el 1653 i la influència que tot això tingué en la caiguda de la natalitat.

10. BUSQUETS, *La Catalunya del barroc*, Tom II, 244-245.

11. En aquest punt i seguint l'article de Josep GRAHIT GRAU, «La Real Cofradía de la Purísima Sangre de Nuestro Señor Jesucristo» en el Programa Oficial de la Junta de Confraries de Girona de l'any 1952. Resulta interessant fer esment que la Confraria de la Puríssima Sang vinculada a l'església del Carme, es trobava originàriament —i a l'època de la pandèmia de 1650 i fins l'11 de juliol de 1653— fora muralles on comença l'actual carrer del Carme de Girona. Fou després d'un breu període a l'església de Sant Pere de Galligans que s'acabà establint a l'emplaçament actual on té la seu l'Arxiconfraria de la Puríssima Sang. En fa una definició d'aquell primer emplaçament a la seva obra Joan Gaspar ROIG JALPÍ, *Resumen historial de las grandezas y antigüedades de la Ciudad de Gerona y cosas memorables suyas Eclesiásticas y Seculares, allí de nuestros tiempos como de los pasados*, Barcelona, 1678, p. 363 i ss.

A trenta tornaren a fer altre professó a sanchta Anna de Montfullà, lo carrer de las Ballesterias.

A trenta-hu se féu una professó del Viacrucis, partint de sant Francesch fins a Monticalvari, anant-hi los frares ab los de la tersera regla, aportant hu la creu y dient las oracions del Viacrucis, fent una pràctica un religiós a la sima de la montanya, anant-hi així mateix minyonas blanques y vint-y-set disciplinats. Fou de molta devotió.

També se'n feu altre que partí del Carme, ab lo Christo de la Sanch, y anà a la iglésia de Palau de Onyar, ahont hi és sant Miquel.

És referent a aquest concret període que Gironella Delgà¹² manté que: «*el paper en la conformació de la religiositat gironina no sols s'observa en les pràctiques testamentàries sinó que té manifestacions molt més públiques o vistoses, sobretot a mesura que anem entrant l'època moderna, a l'època del barroc, període en què les autoritats religioses demanaven i ataven el fer bandera de la fe*».

En aquest context devocional i vinculat a l'església del Carme, resulta ben interessant l'aportació que fa Gibert¹³ en relació amb Sant Sebastià. Considerat advocat contra la pesta, era un dels sants protectors de la comarca. Indica que: «*Durant els segles XVI, XVII i XVIII es celebrava una processó anual que sortia de l'església del Carme, on el Sant tenia un altar, a causa d'un vot formulat per una de les seves intervencions a favor de la ciutat*». Continua Gibert dient que el «*1652, per haver-se repetit alguns casos de pesta, els Jurats prengueren l'acord de construir el retaule de l'altar del Sant a la nova església del Carme, i com tractaren l'execució amb l'escultor barceloní Joan Tramulles*». En paraules d'Isabel Juan¹⁴ la qual ha tingut el mèrit de relacionar el retaule del qual en parlen els documents històrics amb l'obra d'art recentment restaurada —que es troba actualment al Museu d'Art de Girona— ens manifesta que fou el dia 2 de març de 1652 que recuperaren el vot i compliren la promesa malgrat el mal moment econòmic que es passava en matèria de devocions al Retaule de Sant Sebastià.

Malgrat siguin breus les pinzellades aquí exposades, el cert és que a Girona ciutat, també en episodis de pandèmia, se suscitaren actes de pietat devocional vinculades a les confraries ja en l'època del barroc. Tot fa pensar que posteriors pandèmies a la de 1650 i anteriors a l'actual, la religiositat popular i els actes propis de caritat que en aquestes es practica ha tingut la seva raó de ser.

12. Anna GIRONELLA DELGÀ, *Girona. Convents i Monestirs, segles X- XIX*. Ajuntament de Girona, Girona, 2005, 37.

13. J. GIBERT, *Girona. Petita història de la ciutat i les seves tradicions i folklore*. Imp. Gisbert, Barcelona, 1946, 12.

14. Isabel JUAN CASADEMONT, «El retaule de sant Sebastià de l'Antic hospital de santa Caterina i el vot de la ciutat de Girona contra la pesta de 1650. Redescoberta i vicissituds d'una obra inèdita de l'escultor Josep Tramulles». *Miscel·lània d'homenatge a Gabriel Roura i Güibas*, Annals de l'Institut d'Estudis Gironins, Vol LII, Girona, 2011, 448-449.

SETMANA SANTA

CATALUNYA 2021

Fe, cultura i tradició

AMB AICOL-LABORACIÓ DE:

Enllaços online

Més info:

www.juntaconfrariesdegirona.cat